

ISLAM

En kort introduksjon

Islam International Publications Ltd.

ISLAM – EN KORT INTRODUKSJON
(Islam – A Brief Introduction)
(Norwegian)

First Published in UK in 1999-05-23

© Islam International Publications Ltd

Published by:
Islam International Publications Ltd
"Islámabad"
Sheephatch Lane
Tilford, Surry
England GU10 2AQ

Printed at:
Raqeem Press
Tilford, Surry
England

ISBN: 1 85372 663 X

You may contact the following for further information:

Islams Ahmadiyya Menighet
Frogner vn. 53
0266 OSLO
NORWAY

Tel: +47 22 44 71 88
Fax: +47 22 43 78 17

INNHold

ALLAH OG SKAPELSEN AV UNIVERSET	7
ENGLER.....	11
ALLAHS PROFETER OG BUDBRINGERE.....	14
INNLEDNING.....	14
HADHRAT ADAM (FRED VÆRE MED HAM).....	16
HADHRAT NŪH (FRED VÆRE MED HAM).....	17
HADHRAT IBRĀHĪM (FRED VÆRE MED HAM).....	18
HADHRAT ISMĀ'ĪL (FRED VÆRE MED HAM).....	22
HADHRAT HŪD (FRED VÆRE MED HAM).....	23
HADHRAT SĀLIH (FRED VÆRE MED HAM)	24
HADHRAT SJU'AIB (FRED VÆRE MED HAM)	25
HADHRAT JŪSUF (FRED VÆRE MED HAM)	25
HADHRAT MŌSĀ (FRED VÆRE MED HAM)	29
HADHRAT ĪSĀ (FRED VÆRE MED HAM).....	32
DEN HELLIGE PROFETEN MUHAMMAD^{SA}	35
TIDLIG TROENDE	37
KALL TIL SIN SLEKT	37
KALLET PÅ FJELLET SAFĀ	38
KALLET OG OPPOSISJONEN	39
ISLAM BLIR INTRODUSERT I MEDINA	42
HIDSJRA - UTVANDRINGEN TIL MEDINA.....	42
ETABLERINGEN AV ISLAMSK BRORSKAP I MEDINA	43
SLAGET VED BADR.....	43
SLAGET VED UHUD	45
BELEIRINGEN AV MEDINA.....	46
VÅPENHVILEN I HUDAIBIYAH	48
BREV TIL STATSOVERHODER.....	49
VEDVARENDE ÅPENBARING OG UTARBEIDELSE AV QUR'ĀNEN	54
EROBRINGEN AV MAKKA	55
DEN SISTE PILEGRIMSREISEN.....	55

DEN HELLIGE PROFETENS DØD.....	59
KA'BA.....	60
FASTE I RAMADHÂN	63
SALÂT (BØNNEN).....	65
RENSELSE (WUDHÛ)	67
TAYAMMUM.....	68
NÅR SKAL NY RENSELSE UTFØRES	68
QIBLAH (RETNING)	69
TIDSPUNKTER FOR BØNN	69
VIKTIGHET AV MOSKÉEN	70
RESPEKT FOR MOSKÉEN.....	70
NOEN VIKTIGE FAKTORER Å HUSKE.....	71
NAWÂFIL BØNN (FRIVILLIG)	72
ATHÂN	73
'ÎD HØYTIDSDAGENE.....	74
'ÎD-UL-FITR	74
<i>'Îd forberedelser</i>	74
BØNN OG FEIRING	75
<i>Sadaqat-ul-Fitr eller Fitrana</i>	76
<i>Filosofien bak festivalen</i>	76
'ÎD-UL-ADHHIA	77
HADSJDSJ-SEREMONI	77
HISTORISK BAKGRUNN.....	79
'ÎD-UL-ADHHIA FEIRINGEN.....	81
FILOSOFIEN BAK OFRINGEN	82
ANDRE MUSLIMSKE HØYTIDER.....	83
LAILAT UL QADR.....	83
'ÎD MILÂD-UN-NABI	84

Forord

Denne boken med titelen "Islam – en kort introduksjon" er tilberedt med hensyn på barn og andre som ønsker å skaffe seg grunnleggende informasjon og forståelse av Islam. Denne gir Islams syn på emner som universets skapelse, Allah, engler, sendebud, bønn osv. i lettfattat språk.

Behov for denne boken har lenge vært til stede, og selv om det finnes andre bøker om Islam, er det ingen som passer for barn og de som ikke har noen forkunnskaper om Islam. Denne gir informasjon til muslimske så vel som norske barn interessert i å vite det muslimene tror på. Den er forklarer misforståelser og legge frem Islam på en enkel måte uten for mye fordypning, men likevel nok for å gi forståelse av religionen.

Islams Ahmadiyya Menighet håper at denne boken vil være til stor nytte for å rette på det misdannede bilde av Islam i Norge.

Forkortelser som *SA* og *AS* er brukt i denne boken. *SA* er forkortelsen for *Sal-lallâho a'laihi wa Âlihî wa sallam* som betyr "må Allahs fred og velsignelser være med ham", likeledes er *AS* forkortelsen for *A'laihis-Salâm* som betyr "fred være med ham".

Arbeidet med oversettelsen ble iverksatt under ledelse av Mabashar Ahmad Tariq, nasjonal amir for Islams Ahmadiyya menighet, Norge. Oversettelsen ble utført av Nadia Mubashar og deretter gjennomgått av Mubarak Ahmad og Zahoor Ahmad. Det grafiske arbeidet fikk Abdul Rehman Mahmood Qureishi anledning til å utføre.

Forlegger

Allah og skapelsen av universet

Allah er Skaperen av alt som finnes. Han er den eneste Gud og det finnes ingen gud foruten Ham. Han skapte universet, og Han er den som opprettholder og utvikler det. Han har eksistert i all evighet. Han var til stede selv da intet var der. Han er den Største og den Mektigste. All lovprisning tilkommer Ham. Han er den endelige Hersker og Herre. Han er den mest Nåderike og Barmhjertige. Han lytter til og oppfyller våre bønner. Han vet alt; fortid, nåtid og fremtid. Han er fullstendig innblandet og interessert i alt som skjer. Det skjer faktisk intet, uten Hans tillatelse.

For flere milliarder år siden skapte Han universet slik vi kjenner det. Det var da skapelsen og utviklingsprosessen startet. Etter hvert som tiden gikk, ble det dannet stjerner og galakser. En galakse er et system av mange milliarder stjerner. Det finnes også mange millioner galakser. Stjernene kan være store eller små. Solen vår er en mellomstor stjerne. Stjerner kan være svært varme, flere hundretusen ganger varmere enn ild i peisen. De kan være veldig store. Solen er 330 000 ganger tyngre enn jorda. De er flere millioner kilometer langt fra hverandre. Galakser, stjerner, planeter og måner er alle i bevegelse, men de kolliderer ikke. Alt dette er skapt og kontrollert av Allah.

Stjernene gir noen ganger fødsel til sine planeter som så roterer rundt dem. For mange millioner år siden ble planeten jorda skapt av Allah ved å skille ut en skive av veldig varm og tåkete masse fra solen. Etter millioner av år kjølnet den og grunnleggende elementer som metan, ammoniakk, vann og aminosyrer ble

dannet. Alt dette endte i skapelsen av grunnleggende livsformer, som enkeltceller, som senere utfoldet og utviklet seg til høyere livsformer som fisk, fugler og pattedyr. Disse utviklet seg igjen til arter som dinosaurer gjennom evolusjon og forvandling. Disse dyrene levde og hersket på jorda i mange millioner år, og så utdødde de fleste. Deres fossiler er likevel funnet i mange deler av verden.

Foruten dem fantes det også andre arter, mindre i størrelsen, men med større potensial til å overleve. Disse overlevde og fortsatte å utvikle seg. Noen av disse var forgjengerne til moderne fugler, fisker, dyr og menneske.

For flere millioner år siden eksisterte det vesener som så ut som mennesker. De gikk på to ben, men de bodde i villmarken, og var på mange måter som dyr. Etter hvert som tiden gikk, utdødde også de, men andre som liknet på dem, eller kanskje stammet fra dem, utviklet seg til forbedrede menneskearter. Dette skjedde mange ganger helt til nå da det såkalte moderne mennesket ble dominerende.

Qur'ânen lærer ikke at universet ble skapt for bare noen tusen år siden, i løpet av seks dager, og heller ikke forteller den oss at Gud hvilte på den syvende dagen. Hele skapelsen og evolusjonen skjedde gjennom mange stadier, og hvert stadium dekket flere millioner år.

Islam forteller oss at skapelsen og evolusjonen ikke er gjensidig motstridende. Ting blir først skapt og deretter utviklet. Altså, skjenker Allah kunnskap til mennesket gjennom åpenbaring og fornuft. Grunntrekkene av skapelsesberetningen gitt ovenfor er

gitt oss i den Hellige Qur'ânen. Detaljer blir endog brakt til veie gjennom fornuft og observasjon, som også er Guds gaver til mennesket. Detaljene blir oppdaget, bearbeidet og forbedret etter som tiden går. Mer og mer vil bli kjent i fremtiden. All denne kunnskapen er gitt mennesket gjennom godheten til den Nåderike Gud. Islam forteller oss at det ikke er noen motsetning mellom Guds ord og Hans handling. Således kan det ikke være noen motsetning mellom fakta, oppdaget av vitenskapen, og den sanne forståelse, av Guds bok, den Hellige Qur'ânen.

Den Hellige Qur'ânen forteller oss at Profeten Adam, som levde for omkring 6000 år siden, ikke var det første mennesket på jorden. Han var den første lovbringende profeten for den nåværende fasen av menneskeheten. Verden har egentlig gått gjennom ulike sykluser av utvikling og sivilisasjon, og Adam, stamfaren til den nålevende menneskerasen, er bare det første leddet i nåtidens sosiale og åndelige stadium, og ikke det aller første mennesket i Guds skapelse. Nasjoner har avansert og ebbet ut, sivilisasjoner har gått bort før vår Adam; andre raser kan ha levd og gått til grunne, og andre sykluser av sivilisasjon har kommet til syne og forsvunnet.

Ifølge den Hellige Qur'ânen er hensikten med menneskets skapelse at det skal bli Hans bilde ved å underkaste seg Hans vilje. Islam forteller oss også at alt har blitt skapt av Allah til gagn for mennesket. I tillegg er mennesket den skapningen, som er blitt skjenket en større kapasitet til å dra fordel av Guds skapelse. Endog må ikke dette skje uten hensyn til miljøene og rettighetene til andre arter. Fremtidige behov bør også ihukommes. Hensyn bør vises for åndelige såvel som materielle behov av mennesket og dets fremtidige generasjoner. Dette er

sannelig en stor tillit for hvilken vi alle er ansvarlige og vil kunne stilles til regnskap for. Jorden og alt på den er en kreditt fra Gud til menneskeheten. Jorden og dens ressurser er ikke ett individs eller én nasjons eiendom.

Allah har nådig begavet oss med grenseløse velsignelser fra både jorden og himlene. Det er Ham alene vi bør elske og tilbe.

Engler

Allah krever av oss å tro på engler. Engler er Guds skapninger. De eksisterer ikke i fysisk form, og kan ikke oppleves med de normale fem menneskesansene. De er åndelige skapninger. Som agenter for Guds vilje og ordre gjør de akkurat som befalt, og fungerer svært lydige og trofaste ifølge guddommelige befalinger. De har verken makt eller kapasitet til å handle annerledes. Således er de syndefrie. Satan var derfor ikke en tidligere engel, ifølge den Hellige Qur'ânen. Det er ingen hankjønn eller hunkjønn blant dem. Deres antall er ubestemt og de er ikke allvitende.

En kan spørre seg om behov for og årsaken til englenes skapelse. Det kan bli forstått bedre ved sammenlikning med den fysiske verden. Akkurat som solen, månen, vindene og tyngdekrefter er i virksomhet hele tiden, og er essensielle i den fysiske verden for mennesket å kunne dra nytte av de materielle velsignelsene fra Allah, på samme måte er det behov for engler, og de er aktive på det åndelige området, og de fungerer som en forbindelse mellom Gud og mennesket for dets åndelige behov.

Engler har veldig viktige oppgaver å utføre. Ifølge den Hellige Qur'ânen er noen av de oppgavene nevnt nedenfor:

1. De overleverer Allahs budskap til menneskene, spesielt til Guds sendebud og profeter.
2. De forårsaker død.
3. De frembringer guddommelig straff over fiender av Guds sendebud.

4. De støtter og bringer guddommelig hjelp til de troende.
5. De inngyter i de ikke-troendes hjerter ærefrykt og respekt for menigheten av de troende.
6. De arbeider for å fremme Guds Enhet på jorden.
7. De jobber for å fremme sannheten til Guds sendebud.
8. De priser og lovtaler Allah.
9. De søker guddommelig tilgivelse og velsignelser for mennesker.
10. De fører protokoll over menneskelige handlinger, både gode og onde.
11. De har plikter tildelt i det hinsidige liv av mennesker.

Engler har svært viktige plikter å utføre i hele systemet av tingene. Således er det å ikke tro på engler en svært alvorlig vantro og stor uvitenhet. Blant dem selv har de spesielle funksjoner og også en form for rangstruktur.

Nøyaktig og fullstendig viten om englers natur er ikke kjent for mennesket; kun noen aspekter er kjent. Det er ikke riktig at engler har menneskelig form eller fysiske vinger. Deres besittelse av vinger er en metafor som indikerer deres evner og status. Deres potensial og kapasitet befinner seg innenfor grenser satt av Allah.

Til tider kan engler endog bli synlige og innta en form, men det vil ikke være i en fysisk betydning. Det berettes i en autentisk tradisjon at en gang trådte en fremmed plutselig inn i moskéen hvor den Hellige Grunnlegger av Islam satt sammen med sine feller, og mannen nærmet seg forsamlingen, satte seg ærbødig i fremste rekke og begynte å stille spørsmål angående Islams

natur. Etter å ha fullført listen av spørsmålene, spurte han om tillatelse til avskjed og forlot. De tilstedeværende var forbauset. For det første fordi denne mannen var fullstendig fremmed, som må ha reist en lang distanse for å komme til moskéen, men han var kledd i en flekkfri hvit drakt, med ingen indikasjon på at han hadde reist igjennom ørkenen, verken på hans antrekk eller personlighet. Det så ut som om han hadde ankommet plutselig og på mystisk vis. Videre, måten han begynte å stille spørsmål på uten introduksjon, og hans brå farvel, var ytterst uvanlig. Før den Hellige Profeten feller kunne si noe, meddelte den Hellige Profeten selv at personen egentlig var engelen Dsjibrâ'il, som hadde spurt rettledende spørsmål for at fellene skulle bli kjent med informasjonen gitt i svarene.

I den islamske verden er noen engler, deres navn og deres funksjoner godt kjent. *Dsjibrâ'il* [Gabriel] er budbæreren av guddommelige budskap. *Isrâ'il* [Israel] er dødsengelen. *Isrâ'îl* [Rafaël] er budbærer av Dommens dag, mens *Mikâ'il* [Mikael] er en annen velkjent engel. *Munkar* og *Nakîr* antas for å holde regnskap over menneskelige handlinger. Av alle disse er det likevel Gabriel som er den mest betydningsfulle, fordi han medvirket i formidlingen av det fremragende budskapet av den Hellige Qur'ânen til den Hellige Profeten, må Allahs fred og velsignelser være med ham.

Allahs profeter og budbringere

INNLEDNING

Helt siden mennesket hadde utviklet seg nok til å frembringe en sosial struktur for samfunnsliv, har den Allmektige Gud sendt Sine sendebud for å rettlede Sitt folk. Allah sier: *«Så sendte Vi Våre sendebud, det ene etter det andre»* (Qur'ân, 23:45); og også, *«Og til ethvert folk (er det) et sendebud. Så når deres sendebud kommer, blir det truffet avgjørelse mellom dem i rettferdighet, og de lider ikke urett»* (Qur'ân, 10:48).

Disse sendebudene eller profetene er mennesker, men de er guddommelig rettleidet. De har vist seg blant alle nasjoner av verden. Det har vært tusenvis av dem over hele kloden i de siste årtusener. Noen av dem er nedtegnet i den Hellige Qur'ânen og andre guddommelige Skrifter, mens mange av dem ikke er nevnt. Innbyrdes er noen av dem rangert over andre. Zoroaster fra Persia, Konfucius fra Kina, Buddha fra Sør-Asia og Krishna fra India var profeter av sin tid for deres folk, og det samme var Adam, Ibrâhîm [Abraham], Moses og Jesus. Vi muslimer tror på alle av dem. Således er grunnleggere av alle store religioner profeter for oss, og vi respekterer dem alle.

Ifølge den Hellige Qur'ânen er Guds profeter Hans spesielt utnevnte personer, som Han tildeler oppgaven av reformasjon blant folk. Allah rettleider dem Selv gjennom åpenbaringer, gir dem tegn, støtter dem og skjenker dem alt som er nødvendig for oppfyllelse av deres verv. Historisk sett ble alle profeter møtt med motstand av sitt folk, men Allah støtter dem og til tross for deres synlige svakhet, framtrer de seirende og lykkes i sin

oppgave. Den Hellige Qur'ânen forteller oss også at Allah ikke straffer et folk i denne verden kun fordi de nekter å tro på en profet. Dog, i tilfelle de blir voldelige og hengir seg til vulgære overskridelser, påkaller de Allahs straff.

Noen ganger blir slike folk utslettet, mens andre ganger dømmes de bare til å mislykkes i sine anstrengelser, ettersom Allah vet at de eller deres avkom før eller siden vil tro på Profeten og tjene den sanne religionens sak.

Profeter tjener som forbilder for sitt folk, således er deres oppførsel alltid plettfri og de synder ikke. Bønnene deres blir hørt. De opptrer som budbærere av gode nyheter for de rettferdige og troende, og advarer de vantro og motstanderne av Guds sanne religion.

I fortiden, så lenge folkeslagene var atskilt fra hverandre på grunn av mangel på kommunikasjon og reisemidler, utnevnte Allah profeter hvis budskap var begrenset til deres eget folk og tidsepoke. Imidlertid da menneskeheten kom mere sammen, utnevnte Allah Muhammad^{sa 1}, fred være med ham, som den universelle profet. Ettersom Qur'ânens lov er universell og basert på den menneskelige natur, er den siktet til hele menneskeheten i all fremtid. Dermed venter man ikke på en lovbringende profet lenger etter Islams Hellige Profet.

¹ «sa» er forkortelse for *Sal-lallâho a'laihi wa salam*, som betyr: «må Allahs fred og velsignelser være med ham» og brukes hver gang Profet Muhammads navn nevnes.

HADHRAT ADAM (fred være med ham)

Adam levde for cirka 6000 år siden. Han var ikke, i motsetning til den vanlige oppfatning, det aller første mennesket skapt på jorden. Han var Guds første profet og en pioner som frembrakte en ny æra av den menneskelige sivilisasjon. Han ble oppløftet av Gud for å etablere den sanne religion og skape et nært forhold mellom mennesket og dets Skaper. Mennesket ble også befalt og instruert om hvordan det skulle leve et sosialt liv i selskap med andre.

Da Adam, Profeten, ble oppløftet, befalte Gud englene til å underkaste seg for ham og støtte ham i hans guddommelige misjon. De underkastet seg alle, unntatt Iblîs/Satan. Adam og Eva, hans kone, ble advart mot å ha kontakt med visse onde og sataniske mennesker. De glemte dette og aksepterte noen onde forslag fra disse menneskene, og led for det. Men kort tid etter angret de og vendte seg mot Gud søkende Hans tilgivelse. De ble tilgitt fordi de ikke hadde gjort det med vilje. Som Gud sier: *«Og Vi hadde visselig sluttet en pakt med Adam tidligere. Han glemte (Vårt bud), men Vi fant ikke noen fast beslutning i ham (til ulydighet)»* (Qur'ân, 20:116). Qur'ânen klandrer ikke Eva for å ha forført Adam til å begå feil.

Adam var sivilisasjonens grunnlegger. Med ham begynte et nytt sosialt system. Han la grunnlaget for et sivilisert samfunn. Gud sa: *«Du skal visselig ikke sulte i den, heller ikke skal du være naken (i den), og du skal ikke tørste der, heller ikke skal du utsettes for solen»* (Qur'ân, 20:119-120).

Å forsyne mat, klær og husly til sitt folk, deres grunnleggende behov for livet, er den første plikt for et sivilisert samfunn og regjering.

Det var Adam som bygget Ka'baen, Guds første Hus.

HADHRAT NŪH (fred være med ham)

Hadhrat Nūh [Noah] ble født i Mesopotamia. Han var en lovbringende profet. Han ble sendt til et folk som tilba avguder. Hadhrat Nūh inviterte dem til tilbedelse av én Gud. Hans folk forkastet hans budskap og gikk mot ham. Bare noen få aksepterte ham som Guds sendebud. Dag og natt bød han sitt folk til rettferdighetens vei, men de fleste av dem brydde seg ikke om hans budskap. Han ba til Gud: «Min Herre, jeg har kalt mitt folk ved dag og ved natt, men mitt kall har bare fått dem til å flykte fra meg ... Min Herre, etterlat ikke en eneste av de vantro i landet»². Den Allmektige Gud åpenbarte for Nūh (fred være med ham): *«Ingen fra ditt folk vil tro unntagen de som allerede har trodd, men vær ikke bedrøvet over det de pleier å gjøre. Og bygg skipet for Våre øyne og etter Vår åpenbaring. Men tal ikke til Meg om dem som er urettferdige, for de skal visselig lide drukningsdøden»* (Qur'ân, 11:38-39).

Arken ble bygget. Gud sa: *«Bring ombord to av alle i det, et par, og din familie, unntagen dem ordet allerede er utgått mot ... Gå ombord i det. I Allahs navn skal dets seilas og dets fortøyning skje»*. Følgelig ble gruppen av troende og parene av tamme dyr brakt ombord i Arken. Deretter, på Guds befaling, fant den store floden sted.

² Den Hellige Qur'ânen, 71:6-7, 71:27

Vann både fra himmelen og jorden oversvømmet landet. Arken med Hadhrat Nûh og hans folk beveget seg gjennom bølger som virket så store som fjell. Hadhrat Nûhs sønn holdt seg tilbake. Han ropte på ham: «Å min sønn, gå ombord sammen med oss, og bli ikke sammen med de vantro.» Han svarte: «Jeg vil ta min tilflukt til et fjell som vil beskytte meg mot vannet.» Nûh sa: «Det er i dag ingen beskyttelse mot Allahs befaling, unntagen (for) den Han har vist barmhjertighet.» Deretter kom en bølge mellom de to, så han druknet. Flommen skapte store ødeleggelser blant Nûhs forbitrede motstandere. Så befalte Allah himmelen og jorden om å stoppe vannstrømmen, og vannet ble tvunget til å gå etter. Slik ble den store striden avgjort.

Etter dette, fulgte de gjenværende Nûh og hans lære. Hans æra berettes for å ha vart over lang tid. I nesten tusen år fulgte folk Loven og rettledning forsynt av Nûh.

HADHRAT IBRÂHÎM (fred være med ham)

Hadhrat Ibrâhîm [Abraham] ble født i Ur, en oldtidsby i Irak. Han var en tilhenger av Hadhrat Nûhs lære. Âthar var hans far eller onkel, en avgudstilbeder, hvis yrke var å lage og selge gudebilder. Men Hadhrat Ibrâhîm var monoteist (en som tror på én Gud). Han satte seg opp mot falskheten i tilbedelse av avguder.

Hadhrat Ibrâhîm ble betalt av Gud å kalle folket til tilbedelse av én Gud. Han begynte sitt arbeid i sin egen familie. Han tilskyndet sin onkel til å gi avkall på gudebildene, som verken kunne snakke eller høre menneskelige bønnfallelser, ellers ville den Allmektige Gud straffe ham. I stedet for å lytte til Ibrâhîms

oppriktige råd, truet hans onkel ham med streng straff og utviste ham fra sitt hus. Ibrâhîm sa: «Jeg drar, men jeg vil be til Gud om din rettledning og tilgivelse, da min Gud er svært nådig mot meg.»

Hadhrat Ibrâhîm sa til sitt folk: *«Tjen Allah og ta Ham til Beskytter. Dette er bedre for dere, om dere (bare) visste. Dere tilber kun avguder ved siden av Allah, og dere oppdikter løgn (om Allah), sannelig dem dere tilber ved siden av Allah, har ikke makt til (å sende) dere noen forsyning (av alle gode ting) hos Allah (alene), og tjen Ham og vær takknemlig mot Ham. Til Ham skal dere sendes tilbake. Og hvis dere forkaster (meg), så forkastet folkeslagene før dere (også deres sendebud). Og det påhviler sendebudet kun å forkynne budskapet klart.»* (Qur'ân, 29:17-19)

En dag kom Hadhrat Ibrâhîm til sin families tempel hvor de oppbevarte gudebildene sine. Han så offermat foran dem, og spurte dem hvorfor de ikke spiste maten? De kunne ikke svare. Ibrâhîm knuste dem alle sammen, med unntak av ett stort avgudsbilde. Da folket kom, så de sine gudebilder knust i biter, og ble svært forarget over dette. De tenkte øyeblikkelig på at Ibrâhîm, siden han alltid hadde snakket ondt om gudebildene deres, kunne ha gjort det. De sendte bud på ham. Da han kom, spurte de ham om det var han som hadde gjort dette mot gudebildene deres. Han svarte: «Vel, noen har visselig gjort dette. Her er deres øverste; spør da ham om han kan tale». De vendte seg da mot hverandre og innså sin feil. Skamfulle bøyde de sine hoder og sa til Ibrâhîm: «Du vet sannelig at disse bilder ikke snakker». Ibrâhîm sa: «Tilber dere da istedenfor Allah, det som ikke kan gavne dere det minste».

Av dette ble de alle ergret. De laget et stort bål og Hadhrat Ibrâhîm ble kastet inn i det. Den Allmektige Gud befalte: «Å ild, vær kjølig og sikker for Abraham». På mirakuløst vis ble ilden kjølig og Ibrâhîm ble reddet.

Ibrâhîm hadde to koner, Sârah og Hâdsjira. Ved Allahs befaling forlot han Hâdsjira og sin sønn Ismâ'îl i et ufruktbart område nær Guds Hus, hvor Makka ligger i dag. Han forlot dem med noen få daddelpalmer og vann. Hâdsjira spurte Ibrâhîm hvorfor han forlot dem på et så øde sted uten ly. Han fortalte henne at han fullførte en befaling av Gud. Hun sa: «Da vil Gud ta vare på oss». Hadhrat Ibrâhîm ba, idet han forlot dem: *«Vår Herre, jeg har visselig besatt en del av mine etterkommere i en ufruktbar dal, like ved Ditt Hellige Hus. Vår Herre, for at de skal holde bønn (regelmessig). Så la menneskenes hjerter bøye seg mot dem, og forsyn dem med (alle slags) frukter, for at de skal være takknemlige»* (Qur'ân, 14:38).

På det tidspunkt bønnen ble sagt, fantes det ikke et gresstrå i flere kilometers omkrets rundt Makka. Endog ble profetien oppfylt på en vidunderlig måte, for de saftigste frukter ankommer Makka i overflod til alle årstider.

Hadhrat Ibrâhîm besøkte dem regelmessig. Når Ismâ'îl ble voksen nok til å forstå åndelige saker, fortalte Ibrâhîm ham om sin drøm: *«Min Sønn, jeg har sett i en drøm at jeg ofrer deg (som offergave). Overvei derfor hva du mener (om dette). Han [Ismael] svarte: Å min far, gjør som du er blitt befalt; du vil - om Allah vil - finne, at jeg er en av de utholdende»* (Qur'ân, 37:103).

Etter dette ble Ibrâhîm klar til å ofre sin egen sønn Ismâ'îl i Allahs navn med sine egne hender. Han la sønnen på hans panne og var klar til å ofre ham da den Allmektige Gud anropte: *«Å Abraham, du har visselig oppfylt drømmen, således belønner Vi visselig dem som handler godt. Det var visselig en åpenbar prøvelse. Og Vi løskjøpte ham med et mektig offer»* (Qur'ân, 37:105-108).

I dag ofrer muslimer over hele verden dyreoffer for å minnes dette Ibrâhîms store offer, hans kone Hâdsjira og hans eldste sønn Ismâ'îl, den 10. av den siste måneden i den islamske kalenderen.

Ka'ba, det eldgamle Guds Hus i Makka, hadde til da blitt ødelagt av tidens tann. Hadhrat Ibrâhîm og Ismâ'îl reiste igjen bygningen på det gamle stedet, slik at folk kunne komme dit for pilegrimsferd og tilbe den Ene Sanne Gud. Denne pilegrimstradisjonen ble vedlikeholdt og videreført i Islam.

Den Hellige Qur'ânen forteller oss også om en viktig bønn av Ibrâhîm ved Makka: *«Vår Herre, oppreis blant dem et sendebud av deres midte, som foreleser dem Dine tegn, og lærer dem Boken og visdommen og renser dem, for Du er sannelig den Allmektige, den Allvise»* (Qur'ân, 2:130). Allah aksepterte denne bønningen og oppreiste Islams Hellige Profet i Makka.

Qur'ânen nevner også spesielt det store tegnet og nåden vist Hadhrat Ibrâhîm ved, at han ble velsignet med to sønner i sin alderdom, når vanligvis intet barn blir født hos mennesker. Den eldste sønnen, Hadhrat Ismâ'îl, ble født av Hâdsjira, mens

Hadhrat Is'hâq ble født av Sârah, som da var en gammel dame. Etterkommere av disse to sønnene spredte seg senere over store områder av jorden og ble velsignet med spesielle verdslige og åndelige velsignelser. Mange profeter ble født av Jakobs ætt, og således kalles Ibrâhîm for *Abul-Anbi'jâ*, Profetenes far.

Hadhrat Ibrâhîm var en profet med uvanlige kvaliteter tilhørende hjerte og forstand. Han var et svært nådig menneske, en fremragende og trofast venn av Gud. Allah nevner ham kjærlig mange steder i den Hellige Qur'ânen.

HADHRAT ISMÂ'ÎL (fred være med ham)

Hadhrat Ismâ'îl [Ismael] var Ibrâhîms eldste sønn. Han var en av Guds profeter. Han pleide å påby bønn og almisser overfor sitt folk, og Allah hadde velbehag i ham. Den Hellige Qur'ânen forteller oss at han var svært sannferdig om sitt ord.

Ismâ'îl var ennå et barn da Ibrâhîm, i lydighet overfor guddommelig befaling og i oppfyllelse av guddommelig plan, tok ham og hans mor Hâdsjira med seg til en forblåst og ufruktbar dal, der Makka ligger i dag. På den tiden fantes det ikke tegn til liv og heller ingen ting å leve av på dette stedet. Men Gud hadde planlagt det slik at plassen skulle bli åstedet for fremtredelsen av Guds mest fremragende sendebud for menneskeheten. Ismâ'îl ble valgt som verktøyet for å gjennomføre den guddommelige plan.

Siden Ismâ'îl var eldst ble han lovet som offer av Ibrâhîm. Uten å nøle samtykket Ismâ'îl det Gud og hans far krevde av ham. Akkurat idet gutten skulle ofres, meddelte Allah Sin mottakelse av det tilsiktede offeret og bød Ibrâhîm til å ofre et lam i stedet.

For å minnes denne viktige begivenheten ofrer muslimer over heler verden lam og geiter på den 10. av Thul-Hadsjdsj.

Det var Ismâ'îls etterkommere, som levde i det harde klimaet og ufruktbare landet rundt Makka, for å tjene og vedlikeholde det eldgamle Guds Hus som sto der. Gud belønnet dem ved at Han utvalgte dette folket og dette stedet hvor den siste og største lovbringende profet, Muhammad^{sa}, ble født.

HADHRAT HÛD (fred være med ham)

Hadhrat Hûd ble sendt til 'Âd, en nasjon fra ættledd av Sam, en sønn av Nûh. De bosatte seg i Arabia og utøvet myndighet over hele halvøya. Det var et rikt og mektig folk. De var glad i å bygge palasser og slott, og tilba gudebilder. Hadhrat Hûd innbød dem til En Gud. «Å mitt folk, be deres Herre om tilgivelse, og vend dere så til Ham, så vil Han la vann i strømmer ned over dere fra himmelen, og Han vil føye kraft til deres kraft. Og vend dere ikke bort som syndere».

Folket 'Âd var arrogante som den Hellige Qur'ânen indikerer om dem. De oppførte seg hovmodig i landet uten noen rettferdiggjørelse, og sa: «Hvem er mektigere enn oss i styrke?» De nektet å lytte til råd, og erklærte overfor Hadhrat Hûd at de ikke ville tro på Ham, og ikke ville slutte å tilbe sine gudebilder. De sa: *«Det er det samme for oss, om du advarer (oss) eller ikke er blant dem som advarer. Dette er kun en av de gamles vaner, og vi vil ikke bli straffet»* (Qur'ân, 26:137-39)

Så de forkastet Hadhrat Hûds ord, og den Allmektige Gud straffet dem. De ble tilintetgjort av en vill og ulende vind, som Gud sendte mot dem i syv netter og åtte dager uten opphold.

Hadhrat Hûd og hans tilhengere ble reddet. De utvandret til Hadhramâut.

HADHRAT SÂLIH (fred være med ham)

Hadhrat Sâlih ble sendt som en profet til folket Thamûd, som var etterkommere av folket 'Âd. De var bosatt i Al-Hadsjar, i vestre Arabia, Medina og Jordan. Landet deres var fullt av hager og kilder. Thamûd var kultiverte, arbeidsomme, rike og ressurssterke. Dette gjorde dem arrogant, ugudelig og umoralisk.

Hadhrat Sâlih oppfordret dem: «Å, mitt folk, tilbe Allah, dere har ingen Gud foruten Ham». Folket gikk imot ham. Hadhrat Sâlih hadde en hunnkamel, og han fortalte sitt folk: «Det er sannelig kommet et klart bevis til dere fra deres Herre. Dette er Allahs hunnkamel, et tegn for dere. La den da være, så den kan spise på Allahs jord, og gjør den ikke noe vondt, så en smertelig straff innhenter dere». Hadhrat Sâlih brukte denne hunnkamelen som reisemiddel for forkynnelse. I de dager var det også en skikk i Arabia, at konger og herskere pleide å ha et dyr, og erklærte det for å være et tegn på deres autoritet, og kunngjorde at ingen skulle påføre noen skade på dyret, ellers ville vedkommende bli straffet. Etter befaling fra Allah erklærte Hadhrat Sâlih at hans hunnkamel var et tegn for dem, og at det ikke skulle komme til skade ellers ville Guds straff komme over dem.

De brydde seg ikke om den guddommelige advarselen, og trosset ved å hugge over hasesenene hennes. De utfordret selv Hadhrat Sâlih til å bringe den truende straffen. De planla også et angrep på Sâlih. Hadhrat Sâlih kunngjorde tre dagers straff for dem for deres overtredelser mot Gud. Deretter ble den

Allmektige og Sterke Guds befaling gjennomført. Hadhrat Sâlih og de som trodde sammen med ham ble reddet, og straffen overveldet dem som hadde begått den store uretten. De ble utsatt for et voldsomt jordskjelv, hvorved de og deres eiendommer gikk til grunne.

HADHRAT SJU'AIB (fred være med ham)

Hadhrat Sju'aib tilhørte ætten til Hadhrat Ibrâhîm med hans tredje kone, Kethûra; og hans folk levde nær Akabah-bukten, sør for Palestina. Dette folket hadde blitt korrupt og uærlig. Deres mest fremragende onde var deres urettferdig handlemåte ved mål og vekt. Da Sju'aib rådet dem til å reformere seg, hånte de ham. I sin arroganse truet de ham med utvisning og forferdelige konsekvenser. De fortalte ham om å vende tilbake til deres religion og levemåte, eller ta konsekvensene. Med styrke forkastet de hans budskap. Så et jordskjelv overrumplet dem, og på jorden lå de sammenkrøpne i sine hjem, mens Allah reddet Sju'aib og hans etterfølgere fra straffen.

HADHRAT JÛSUF (fred være med ham)

Hadhrat Jûsuf [Josef] var en av Hadhrat Jakobs 12 sønner. Jûsuf og Benjamin hadde samme mor, og Jakob elsket dem for deres utmerkete oppførsel. Da Jûsuf var ung, fortalte han en av sine drømmer til Jakob en gang, hvor i han så at elleve stjerner, solen og månen kastet seg for ham. Faren advarte ham mot å fortelle brødrene sine om drømmen, ellers ville de lage en ond plan mot ham.

Jakobs andre sønner var så sjalu på disse to at de til og med vurderte å myrde Jûsuf. Senere bestemte de seg for å kaste ham i en tom brønn. De spurte Jakob om tillatelse til å ta med Jûsuf,

som på den tiden var en liten gutt, ut på en utflukt. Jakob var ikke villig til å sende Jûsuf med dem. Han fortalte dem at han var redd for at de ikke skulle ta godt nok vare på ham, og kanskje en ulv ville ta ham mens de var opptatt sin tidsfordriv. De forsikret ham om hans sikkerhet og tok Jûsuf med seg.

Ifølge planen etterlot de ham i en tom brønn, og kom gråtende tilbake med skjorten hans, som de hadde tilsmurt med blod. De oppdiktet en fortelling om at mens de var opptatt med å løpe om kapp, og Jûsuf passet på klærne deres, kom en ulv og spiste ham. Jakob ble sjokkert over det berettede tapet av sin kjære sønn, men tok tragedien med fatning og verdighet.

Gud arrangerte det slik for lille Jûsuf, at en karavane passerte den veien. De kom til brønnen for å hente vann, hvor de oppdaget gutten. De ble veldig glade, dro ham opp og tok ham med seg. Da de ankom Egypt solgte de Jûsuf til Potifar, en kaptein i den kongelige garde, som gladelig tok til seg gutten. Han sa til sin kone: *«Gjør oppholdet hans ærefyllt. Kanskje vil han bli oss til nytte, eller vi kan ta ham som sønn»* (Qur'ân, 12:22).

Etter hvert som Jûsuf vokste opp, ga den Allmechtige Gud ham visdom og kunnskap, og lærte ham især tydning av drømmer. Jûsuf var en særdeles pen ung mann.

Mens Jûsuf oppholdt seg hos Potifar, ble det planlagt en konspirasjon og skandale mot ham, og han ble fengslet for en lang tid. I hans celle var det også to andre innsatte. En stund senere, hadde disse to drømmer og ba Jûsuf om å tolke disse for dem. Siden Jûsuf kunne denne kunsten, tydet han dem nøyaktig

for begge. Ifølge tydningen skulle han, som så at fugler spiste brød fra hans hode, dø, mens han som drømte at han presset vin, skulle overleve for å servere drikke til sin herre. Alt dette skjedde i henhold til tydningene av drømmene. Idet den sistnevnte skulle løslates, spurte Jûsuf ham om han kunne nevne ham for sin herre. Han glemte imidlertid å gjøre det, og Jûsuf måtte forbli i fengsel for mange år.

Så en gang sa kongen til sitt hoff: *«Jeg har visselig (i en drøm) sett syv fete kyr som syv magre åt opp, og syv grønne aks og andre (syv) visne. Å dere stormenn, gi en kjennelse om drømmen min, om dere da forstår å tyde drømmer. De svarte: (Det er bare) forvirrede drømmer, og vi kjenner ikke fortolkningen av (forvirrede) drømmer»* (Qur'ân, 12:44-45). Ved dette tidspunktet kom fangen, som ble bespart og løslatt, til å tenke på Josef. Han gikk til fengselet, møtte Jûsuf og spurte tolkning av kongens drøm. Jûsuf ga den sanne tolkningen at landet ville ha syv år med god avling, men disse vil bli fulgt av syv magre år. Således burde man spare og bevare korn til årene med hungersnød. Til slutt ville gode tider igjen vende tilbake og folk ville feire og utveksle gaver. Kongen var veldig fornøyd med denne kloke tolkningen og tok i mot Jûsuf i sitt hoff med stor ære. Han ble renvasket for beskyldninger, og erklært uskyldig og nobel. Kongen bestemte seg for å utnevne ham til finansminister for sitt rike.

I årene med hungersnød reiste Jûsufs brødre til hovedstaden for å få forsyninger. Josef gjenkjente dem, men det kunne ikke de. Han skaffet dem forsyninger, og fortalte dem at de neste gang skulle ta med deres yngste bror (Benjamin, som Jûsuf likte godt). De kom tilbake med gode forsyninger, og ba faren om å

sende Benjamin med dem for at de kunne få mere forsyninger. Motvillig tillot Jakob dem å ta med Benjamin. Jûsuf var veldig glad for å møte Benjamin. For reisen tilbake kunne ikke Benjamin bli med dem, siden han ble anholdt av egyptisk politi for en feilaktig anklagelse av tyveri. De kom tilbake og fortalte dette til sin far. Han ble svært sørgmodig. Han sa bare: *«Jeg klager bare min sorg og gremmelse til Allah, og jeg vet fra Allah det dere ikke vet. Å mine sønner, gå og let etter Josef og hans bror, og fortvil ikke om Allahs barmhjertighet, for ingen fortviler om Allahs barmhjertighet unntagen det vantro folk»* (Qur'ân,12:87-88).

Jûsufs brødre vendte igjen til ham, og bønnfalte ham om mer mat til redusert pris, og barmhjertighet og almisser. Jûsuf spurte dem om hva de gjorde mot sin bror Jûsuf for mange år siden. Det var da de gjenkjente ham. Jûsuf sa: «Jeg er Jûsuf, og dette er min bror Benjamin. Allah har visselig vært oss nådig». De sa: «Ved Allah! Allah har visselig foretrukket deg fremfor oss, og vi har sannelig vært syndere».

Hadhrat Jûsuf tilga dem, og sa: «Ingen anklage mot dere i dag. Måtte Allah tilgi dere». De kom til Jakob og fortalte ham om Jûsuf og Benjamin. Han ble veldig glad. De alle dro til Josef. Han satte sine foreldre opp på tronen, og alle falt ned på sine ansikter for Allah. Josef sa til sin far: «Å min far, dette er oppfyllelsen av min gamle drøm. Min Herre har visselig gjort den sann i dag».

Deretter levde hele familien for en lang tid i Egypt, og for mange generasjoner blomstret israhelittene i det landet.

HADHRAT MÔSÂ [Moses] (fred være med ham)

For omtrent 3500 år siden innlemmet den herskende Farao i Egypt en taktikk av streng forfølgelse av israelitter. Han bestemte at deres gutter skulle drepes, og pikebarn holdes i live. Israelittene ble generelt behandlet som slaver. Den Allmektige Gud oppreiste blant dem Moses, støttet av sin bror Hârûn [Aron], for å frigjøre dem fra egypternes åk.

Da Moses ble født var hans mor redd for at Faraos politi skulle drepe ham. Gud åpenbarte til henne: *«Am ham, men når du frykter for ham, sett ham da i floden, og frykt ikke og sørg ikke; (for) Vi vil visselig bringe ham tilbake til deg og gjøre ham til et av sendebudene»* (Qur'ân, 28:8).

Så hun handlet deretter. En boks ble tilberedt, Moses ble plassert i den og satt ut i elven. Hans søster fulgte guttungen til den nådde et sted hvor noen medlemmer av Faraos familie oppholdt seg. Boksen ble plukket opp av dem. En kvinne av Faraos familie likte barnet og bestemte seg for å ta ham i sin forvaring og oppdra ham. Moses nektet å ta imot melk fra de ammene som var der. Hans søster fortalte dem så at hun kunne skaffe dem en som kunne amme ham og som ville ta godt vare på ham. Hun brakte da med seg sin egen mor. Dermed, ifølge den Allmektige Guds løfte, ble Moses levert tilbake til sin mor. Moses ble oppdratt under forvaring av Farao. Men Farao visste aldri at det samme barnet, som var under oppdragelse i hans eget hjem, en dag ville vise seg å være innretningen for straff av hans etterkommer.

Da Moses nådde sin alderdom av full styrke og oppnådde modenhet, skjenket Allah ham visdom og kunnskap. En dag da

han var i byen, kom han over to menn som slåss; den ene var jøde og den andre egypter. Jøden ropte på ham for hjelp. Moses slo til motstanderen med sin neve, som uheldigvis forårsaket hans død, endog det ikke var Moses intensjon. Han søkte Guds tilgivelse for denne ugjerningen. Regjeringen derimot overveiet å behandle det som et forsettlig drap. Moses bestemte seg noen dager senere for å forlate landet og dra til Midian.

Da Moses ankom Midian, traff han en respektabel familie hvis overhode, Shoaib, fant i Moses rikelig tegn på edelhet og tapperhet. Den gamle mannen tilbød ham sin datters hånd for ekteskap forutsatt at Moses ville forbli i hans tjeneste for åtte år. Moses samtykket forslaget, forble der og giftet seg. Da han hadde oppfylt sitt tidsrom, satte han ut på reise med sin familie. På veien ble han kalt til Fjellet, hvor han opplevde direkte kommunikasjon med Ham. Allah skjenket ham mirakler av staven og lysende hånd. Han ble befalt om å gå til Farao og overbringe ham budskapet om En Sann Gud, og å søke om frigjørelse av det jødiske folket fra åket. Hans bror Aron ble utpekt som hans hjelper. Gud befalte: «Gå du og din bror med Mine tegn, og bli ikke trette i deres ihukommelse av Meg. Gå dere begge til Farao, da han har overskredet (alle) grenser». Moses innbød Farao og hans folk til å tilbe Gud, deres Skaper. Han viste dem tegnene, men Farao forkastet dem og nektet å tro. Farao trodde på andre guder og magi. Han samlet sine magikere for å bestride Moses og de ankom på det fastsatte tidspunktet. I den store konkurransen kastet de sine magiske tau som beveget seg som om de var slanger. Gud befalte Moses å kaste sin stav. Staven viste seg for dem som en drage; den tilintetgjorde all deres magi. Magikerne ble forbauset og forstod at Moses ikke var en magiker, men en sann profet av den Allmektige Gud. De

utropte alle: «Vi tror på Moses og Arons Herre». Farao ble ydmyket og sint. Gud sa så til Moses: «Ta med mine tjenere om natten og finn en trygg sti for dem gjennom sjøen, uten frykt for å bli tatt igjen, eller frykt for noe annet». Følgelig tok Moses israelittene med og utvandret fra Egypt. Da Farao fikk vite at ofrene holdt på å rømme, forfulgte han dem med sine hærskarer på den tørre sti hvor Moses hadde passert med sine tilhengere. Men til den tid da Faraos hær ankom stedet, kom flodbølgen av sjøen og dekket dem fullstendig, og de druknet. Slik frigjorde den Allmektige Gud israelittene fra deres fiende og mishandlere.

Etter å ha krysset over til den andre siden av Nilen, da israelittene reiste gjennom Sinai mot det forgjettede land, ble Moses skjenket de ti bud av Gud den Allmektige. Israelittene var imidlertid et kraglende og ulydig folk. En gang, mens Moses var oppe på Sinai-fjellet, borte fra dem, laget de en gullkalv og begynte å tilbe den. Enda Gud hadde befalt dem å dra til Palestina for å bosette seg der, nektet israelittene å følge Moses befaling om å forarbeide en mektig inntreden i landet. Moses var veldig sint og også Gud hadde mishag i deres oppførsel, så deres bosetting i det hellige landet ble utsatt for førti år.

Det er bemerkelsesverdig at for 1400 år siden nevnte Allah en profeti i den Hellige Qur'ânen om at Gud hadde bevart Faraos kropp, for at det skulle være et tegn for fremtidige generasjoner. Sant nok ble Faraos legeme oppdaget etter et forløp av mer enn 3000 år, og det ligger nå i en bevart tilstand i museet i Kairo, som et tegn for alle å se og ta lærdom av.

Moses var en stor iøvrigende profet. Han mottok muntlige åpenbaringer fra Allah og kommuniserte ofte med Ham. Han var

en fremragende leder for sitt folk. Etter å ha frigjort dem fra egypterne og fullført sin tildelte misjon med suksess, døde han i en høy alder.

HADHRAT ÎSÂ (fred være med ham)

Hadhrat Îsâ [Jesus] ble født i Palestina i en fattig, men gudelig familie for cirka 2000 år siden. Hans mors navn var Mariam [Maria]. Den Hellige Qur'ânen forteller oss at hun var en svært from og dydig kvinne, og at Jesu fødsel fant sted uten far. En fødsel uten en far er både sjeldent og uvanlig, men det er ikke mot naturlovene. Da Jesus enda var ung snakket han med visdom om åndelige saker. Da han vokste opp, ble han utnevnt av Allah som profet og Messias for israellittene. Han ble skjenket mange tegn, og han talte med autoritet av en profet. Gud ga ham evnene til å gjenopplive de åndelig døde, og han helbredet dem som var moralsk syke. Han ga gledelig budskap til de som ville følge ham og advarte dem som fornektet ham. Noen mennesker trodde på ham mens de fleste, spesielt det jødiske presteskapet, forkastet hans påstander og budskap. De utarbeidet falske anklager mot Jesus, og jødiske myndigheter la planer for å drepe ham ved korsfestelse, for å bevise at han ikke var Messias, men et forbannet menneske.

Jesus ble hengt på korset. Han ble der for kun noen få timer. Det var en fredag han ble korsfestet, så han måtte tas ned den samme dagen før solnedgang, siden neste dag var Sabbat, jødernes hellige dag, og ifølge jødisk tradisjon kunne ingen etterlates på korset på en Sabbat. De to kriminelle som også ble korsfestet sammen med Jesus var fremdeles ved sansene, men Jesus var bevisstløs. Beinene ble brukket på de to kriminelle ifølge praksis på den tid, men Jesu legeme ble spart fordi han så ut som om

han var død. Det var Guds egen plan for å redde Jesus. Han ble tatt for å være død, mens han egentlig bare var bevisstløs.

Etter begjæring fra Josef av Arimatea, som i skjul trodde på Jesus, ble Jesu legeme overlevert ham. Med hjelp fra en innfødt lege, Nikodemus, overflyttet Josef kroppen til et gravkammer som var blitt klargjort på forhånd. En salve ble tilberedt og anvendt på Jesu sår. Til nå er denne salven kjent som *Marham-e-Îsâ* [Jesu salve] og ingredienser finnes i mange medisin bøker. Følgelig ble Jesus bedre, og han forlot gravkammeret. Jesus hadde en gang sagt: *«En ond og utro slekt krever tegn; men den skal ikke få noe annet tegn enn Jona-tegnet. For som Profeten Jona var tre dager og tre netter i den store fiskens buk, slik skal Menneskesønnen være tre dager og tre netter i jordens dyp»* (Matteus, 12:39-40). Så liksom Jonas, dro Jesus til gravkammeret i live og forble der i live for omtrent samme tid, og kom ut av det i live. Jesus møtte så sine disipler. De var ikke rede til å tro at han fortsatt var i live. De var overrasket over å se ham.

Jesus sa til dem: *«Hvorfor er dere forferdet, og hvor lar dere tvilen stige opp i dere? Se på mine hender og mine føtter; det er meg. Ta på meg og se! En ånd har da ikke kjøtt og ben, som dere ser at jeg har»* (Lukas, 24:38-39).

Så utvandret Jesus bort fra sine forfølgere for å forkynne til andre israelske stammer, som han hadde sagt: *«Jeg har også andre sauer, som ikke tilhører til denne flokken. Også dem skal jeg lede; de skal høre min røst, og det skal bli én hjord og én hyrde»* (Johannes, 10:16). Historien forteller oss at ti israelske stammer hadde utvandret og spredd seg østover. Noen av dem

dro til Mesopotamia og andre lenger østover til Afghanistan, Tibet, Kashmir og India. Jesus reiste til disse landene for å overlevere dem sitt budskap. Han fortsatte sin misjon av forkynnelse av Guds budskap og døde der en naturlig død. Ifølge en tradisjon av den Hellige Profeten Muhammad (må Allahs fred og velsignelser være med ham) levde Jesus til en høy alder av 120 år. Hans grav er blitt oppdaget i Khanjâr, Sri Nagar, hovedstaden i Kashmir.

Jesus var et stort sendebud av Gud sendt til isrealittene. Han døde en naturlig død og vil personlig ikke komme tilbake. Endog finnes det profetier om annen komme av Messias i Bibelen og tradisjoner av den Hellige Profeten (må Allahs fred og velsignelser være med ham), men den samme Jesus, sønn av Maria, skulle ikke komme, men en annen person skulle vise seg i Jesu ånd og likhet blant følgere av den hellige Profeten, slik Døperen Johannes hadde kommet i Elias ånd.

Qur'ânen forteller oss at Hadhrat Îsâ var menneske. Han var ikke Guds Sønn i noen enestående betydning. Han døde en naturlig død, men ikke på korset. Han forutsa mange profetier, blant hvilke en viktig profeti var om fremtidig komme av en fremragende profet hvis navn skulle være Ahmad. Dette ble oppfylt i personligheten av Islams Hellige Profet.

Den Hellige Profeten Muhammad^{sa}

Når folk beveger seg vekk fra den sanne vei som leder til Gud, og vender ryggen til guddommelig veiledning, blir en profet sendt av den Allmektige Gud for å bringe dem nær Ham igjen. Dette var tilfellet med den hellige Profeten Muhammad^{sa}. Før hans komme var størsteparten av araberne avgudsdyrkere. Det ble sagt at det fantes 360 gudebilder bare i Ka'ba. Tilstanden i resten av verden var ikke noe bedre. De utbredte trosretningene hadde gått inn i en forfallsperiode, og deres tilhengere utøvde ingen av dydene de hadde lært. Drikking og hasardspill var vanlig praksis i Arabia. Kvinner i det arabiske samfunnet hadde verken status eller rettigheter. I noen familier var det praksis å begrave jentunger levende. Det var blant slike folk Islams hellige Profet ble født.

Han ble født i byen Makka i Arabia i år 570 e. Kr. Makka var et handelssenter der karavaner stoppet på vei fra Syria til Yemen og til den Fjerne Østen. Den ble også betraktet som et hellig sted på grunn av Ka'ba. Ka'ba er, ifølge Qur'ânen, det første Bedehus som ble bygd for menneskeheten. Folk fra alle deler av Arabia pleide å komme til Makka for å besøke dette huset. Det fantes også en hellig brønn kalt *Zamzam*, i nærheten av Ka'ba.

Den hellige Profeten Muhammad^{sa} tilhørte en adelig familie av Arabia kalt *Quraisj*. Hans far het Abdullah, og moren het Âmina. Hans far døde noen måneder før barnet ble født, og hans mor døde da han var seks år gammel. Han ble tatt hånd om av

sin farfar, Abdul-Mutalib. To år senere døde også hans farfar. Deretter ble han oppdratt av sin onkel, Abû Tâlib.

Handel var det vanlige yrket blant Makkas folk på den tid. Da Muhammad^{sa} vokste opp, fikk han jobb hos Khadîdsja, en rik enke i Makka, som hennes handelsagent. Hun ble svært imponert av hans ærlighet, og fridde til ham. Khadîdsja var på tidspunktet for ekteskapet 40 år gammel, mens han var bare 25.

Fra sin barndom av var Muhammad^{sa} tilfreds og stillferdig, og hengitt til fundering og meditasjon. Han deltok ikke i krangler og kappestrid, han prøvde heller å gjøre slutt på dem. Han var så from, sannferdig og pålitelig at folk tildelte ham titler som «*Al-Siddîq*», den sannferdige, og «*Al-Amîn*», den pålitelige. Etter hvert som han vokste opp, ble han svært bekymret over laster og onder av samfunnet han levde i. Han elsket ensomhet og pleide å trekke seg tilbake for meditasjon i en hule i et fjell kalt *Hirâ*, noen få kilometer utenfor Makka.

I en alder av 40 år mottok han en åpenbaring fra Gud om at han var blitt utnevnt til en Profet, hvis oppgave var å rettlegde menneskeheten.

En dag, da han mediterte i hulen, hørte han en stemme som beordret ham til å resitere. Han ble svært foruroliget. Han svarte at han ikke var bekjent med å resitere. Stemmen insisterte, og Muhammad^{sa} begynte så å resitere som han ble fortalt. Åpenbaring var en ny opplevelse for ham. Han var fylt med engstelse på grunn av ansvaret som Gud ville gi ham. Han dro hjem umiddelbart og berettet hendelsen for sin kone, Khadîdsja.

Hun sa til ham: «Du er snill og omtenkssom mot dine slektninger. Du hjelper de fattige og bærer deres byrder. Du prøver å gjeninnføre dydene som har forsvunnet. Du er gjestfri og hjelper de som er i nød. Sannelig, Gud vil aldri la deg mislykkes». Hun foreslo at de skulle gå til hennes fetter, Warqa bin Naufal, en kristen eneboer, og rådføre seg med ham. Warqa hørte på beretningen som Muhammad^{sa} fortalte ham, og sa: «Jeg er sikker på at engelen som steg ned på Moses, har steget ned på deg. Jeg skulle ønske jeg var i live for å støtte deg når ditt folk vil forvise deg». «Vil de forvise meg?» spurte Profeten overrasket. Den kristne eneboeren svarte: «Aldri har det kommet til noen, det som har kommet til deg, uten at hans folk vendte seg mot ham».

TIDLIG TROENDE

Da den hellige Profeten begynte sitt ministerium, var det de som var hans nærmeste, som trodde tidligst på ham. Hans kone, Khadîdsja, var den første blant kvinner som trodde på hans guddommelige misjon. Hadhrat Abû Bakar, som var en venn av den hellige Profeten, trodde også på ham etter å ha stilt få spørsmål. Hadhrat Ali, den hellige Profetens 10 år gamle nevø som bodde sammen med ham, ble den første blant ungdom som trodde på ham. Zaid bin Hârith, en av Profetens befridde menn, var også blant de første troende. Snart sluttet også noen andre seg til Islams fold, som Hadhrat Uthmân, Zubair, Abdur Rahmân bin Auf, Taleha og Saad bin Abi Waqâs.

KALL TIL SIN SLEKT

Islams budskap holdt på å spre seg sakte og taktfull. I løpet av de neste tre årene sluttet omtrent 40 personer seg til den nye

troen. Omtrent på denne tiden befalte Allah den hellige Profeten om å invitere alle sine slektninger til Islam. I samsvar med den guddommelige befallingen avholdt den hellige Profeten et festmåltid for sine nærmeste slektninger og innbød dem til Islam. De fleste av dem aktet ikke på budskapet hans. Abû Lahab, hans onkel, spottet den hellige Profeten og gikk sin vei. Mange av de andre gjorde det samme.

KALLET PÅ FJELLET SAFÂ

Den hellige Profeten hadde nå blitt befalt om å åpent invitere folk til Islam. Så han klatret en dag opp på en ås, som het Safâ, og i henhold til vanlig skikk tilkalte han medlemmene av Quraisj-stammen for å meddele en viktig nyhet. Da alle hadde samlet seg hos ham, spurte den hellige Profeten dem: «Hvis jeg sier dere at det finnes en hær bak denne åsen, nær ved å angripe dere, vil dere tro meg?». De alle svarte: «Ja, vi vil det; for du sier aldri en løgn!».

Den hellige Profeten fortsatte: «Så tro da at det ikke finnes noen gud utenom Allah, og det vil gå dere vel». Straks var Abû Lahab igjen uhøflig og ru mot den hellige Profeten, og tilskyndte andre til å dra hjem. Fra den dag gikk Quraisj-stammen inn for å kraftig motsette seg Islam, men den hellige Profeten fortsatte uforferdet med sin misjon. Senere dro han en dag til Ka'ba og kunngjorde Guds Enhet der. Makkanerne oppfattet dette som en vanærelse av Ka'ba, lagde opptøyer og angrep den hellige Profeten. En slektning av Profeten ble drept på flekken da han prøvde å gripe inn. Denne hendelsen førte til en betydelig opptrapping fra deres side.

KALLET OG OPPOSISJONEN

Den hellige Profeten forsøkte på alle måter å spre Guds budskap. Han pleide å gå på varemesser holdt i Makka og i andre nærliggende tettsteder. Folk fra andre stammer og boplasser kom hit, og den hellige Profeten snakket med dem og resiterte den Hellige Qur'ânen for dem. Han fikk noe positiv respons, men dette frambrakte også mer motstand, som gjorde livet for medlemmene av det nye trossamfunnet svært vanskelig.

Quraisj-stammen tilba idoler i tillegg til Gud. De nektet å utelukke dem fra sitt trossystem. De avviste den hellige Profetens kall om å frembringe en enorm sosial, moralsk og åndelig forandring i sitt samfunn. De ønsket ikke å tro på konseptet om et liv etter døden, hvor de ville bli holdt ansvarlige for sine gjerninger. De begynte heller å kalle den hellige Profeten en spåmann, dikter osv. De overbrakte den hellige Profeten sitt sinne og voldstrusler, i fall han ikke satte stopper for sin misjonsvirksomhet. De forsøkte enda å fraråde ham fra sin misjon ved lukraive tilbud. De tilbød ham politisk lederskap, velstand, eller selv en brud av hans eget valg, men den hellige Profeten svarte: «Selv om dere legger solen i min ene hånd og månen i den andre, vil jeg ikke vike fra min plikt til Gud har fått utført sin oppgave, eller til jeg møter min død i prosessen». Så misjonen fortsatte mens motstanden utviklet seg til fiendskap og endte i streng forfølgelse.

Bilâl var en afrikansk slave som hadde blitt muslim. Hans herre torturerte ham på ulike måter. Noen ganger tvang han Bilâl til å ligge rett ut på den glovarme ørkensanden og plasserte varme steiner på brystet hans. Bilâl pleide å si: «*Ahad, Ahad!*» (Gud er én, Gud er én).

Hadhrat Umair, hans far, Yâsar, og hans mor, Somayya hadde akseptert Islam. Abû Dsjahl forfulgte dem på mange måter. Somayya ble til slutt drept, og hun ble dermed den første martyren i Islam. Hadhrat Khubâb ble utsatt for fysiske skader ved flere anledninger; han ble selv tvunget til å ligge flatt ut på brennende kull. Hadhrat Uthmân, en annen etterfølger, ble en gang rullet inn i en stråmatte av sin onkel og stenket i røyk. En ungdom, Masa'ab bin Umair, ble kastet ut av hjemmet sitt av sin egen mor, for å ha godtatt Islam.

I mellomtiden ble Islam akseptert av sterke personligheter som Hamza og Umar. Makkanerne var sinte etter dette, og samlet seg for å utvide forfølgelsen. De bestemte seg for en fullstendig sosial boikott av ikke bare muslimer, men også Banu Hâsjim (den nærmeste understammen til den hellige Profeten). Disse menneskene ble tvunget til å forlate Makka og bli isolert i en nærliggende pass. I tre lange år måtte muslimer og deres venner holde ut mye lidelse. De måtte til og med spise løv fra trærne for å overleve, og barna gråt på grunn av mangel på melk.

På grunnlag av disse vanskelighetene overveide muslimer å søke asyl i Etiopia. Med Profetens tillatelse utvandret 11 menn og 4 kvinner til dette landet. Innen to år hadde 101 immigranter søkt asyl i Etiopia. Men Quraisj lot dem ikke være i fred der heller, og sendte et utvalg for å få tak i dem igjen.

Kong Neges av Etiopia var imidlertid en god mann. Han tilkalte asylsøkerne og spurte deres leder Dsja'far om deres problem. Til dette svarte Dsja'far følgende:

«Deres Majestet! Vi var uvitende. Vi tilba idoler og fortærte døde dyr. Vi gjorde onde gjerninger, og vi var uoppmerksomme på rettighetene til våre nære og slektninger. Vi behandlet våre naboer dårlig, og la beslag på rettighetene til de svake og fattige blant oss. Allah har nå sendt Sitt sendebud til oss, hvis integritet, ærlighet og fromhet er godt kjent for oss. Han belærte oss Guds Énhet, forbød oss avgudsdyrkelse og instruerte oss til å være sannferdige, ærlige og godhjertede. Han oppfordrer oss til å handle godt mot våre naboer, og forbyr oss hor, løgn, blodsutgytelse og beslagleggelse av rettighetene til de foreldreløse. Han påbyr oss å tilbe Gud. Vi tror på ham, og følger ham. Men vårt samfunn er følgerlig opphisset mot oss, har glødende forfulgt oss, og tvinger oss til å oppgi vår religion. Vi måtte forlate vårt land og søke asyl i ditt land».

Etter å ha hørt dette, nektet kongen å tvinge immigrantene tilbake i hendene på deres forfølgere.

Omtrent 66 km sørøst for Makka lå byen Taif. Den hellige Profeten bestemte seg for å besøke Taif og formidle Islams budskap der. Lederne av Taif hørte ikke på hans kall, og det alminnelige folket behandlet ham med hån og barskhet. På veien tilbake fra Taif, ble han jaget av gategutter, som kalte ham navn og kastet steiner på ham. Den hellige Profeten ble truffet og blødde helt til blodet nådde fottøyet hans. I dette øyeblikket åpenbarte en engel seg og sa: «Å Allahs Profet! Hvis du befaler, kan jeg velte denne bakketoppen over Taif og ødelegge dem for den grusomme behandlingen de har gitt deg». Den hellige Profeten var ikke villig til å forbanne dem. I stedet sa han: «Jeg håper at Allah vil frembringe fra dette folket mennesker som vil tilbe den ene og sanne Gud».

ISLAM BLIR INTRODUSERT I MEDINA

I kallets ellefte år møtte den hellige Profeten seks personer som hadde kommet fra Medina for å utføre valfart. Profeten resiterte for dem utdrag fra den Hellige Qur'ânen. Han formante dem om å ikke tilbe avguder, og å gjøre gode gjerninger. Disse personene fra Medina hadde hørt fra sine jødiske naboer at en stor profet snart skulle vise seg. Så det tok ikke lang tid før de forsto at dette var den forventede, og de aksepterte Islam. Ved deres tilbakevendelse, sendte den hellige Profeten sammen med dem Masah bin Umair for å lære dem Qur'ânen. I Medina aksepterte hele stammen til Abdul Ashhâl Islam sammen med mange andre. Deretter ankom en delegasjon bestående av 75 pilegrimer til Makka og tilbød å ta den hellige Profeten og de forfulgte muslimene med til Medina. Følgelig tillot den hellige Profeten muslimer å dra til Medina.

HIDSJRA - UTVANDRINGEN TIL MEDINA

På denne tiden begynte medlemmer av Quraisj-stammen i Makka å bli desperate. De bestemte seg for å nominere én person fra hver stamme, som ville danne et lag, og sammen angripe og myrde den hellige Profeten. I løpet av natten for angrepet, forlot den hellige Profeten Makka sammen med Abû Bakar. De søkte ly i en fjellhule, kalt *Thaur*, noen få kilometer utenfor Makka. Makkanerne satte i gang en stor leteaksjon for å lokalisere den hellige Profeten, og tilbød en stor belønning for den som ville hjelpe med å fange ham; levende eller død. Et letemannskap ankom faktisk *Thaur*, men Gud reddet Sin Profet.

Etter tre dager i *Thaur*, reiste den hellige Profeten og Abû Bakar videre til Medina, og ankom stedet trygt noen få dager senere. I Medina ble Profeten tatt imot med stor glede og entusiasme.

Voksne og eldre kom ut i flokker for å hilse på ham, mens unge jenter sang velkomstsanger. Det var 20. September i året 622 da den hellige Profeten ankom Medina.

ETABLERINGEN AV ISLAMSK BRORSKAP I MEDINA

Muslimske emigranter som ankom Medina var nesten pengelens på grunn av sin situasjon. Den hellige Profeten samlet *Ansâr* (hjelpere fra Medina) og *Muhâdsjerîn* (emigranter fra Makka), og arrangerte det slik at de frivillig ble brødre, idet de dannet et par fra begge samfunn. Følgelig tok Zaid bin Hârith Hamza som sin bror, Kharija bin Zaid tok Abû Bakar, Atbân tok Umar, osv. Siden emigrantene hadde etterlatt mesteparten av sine eiendeler i Makka, behandlet Ansarene dem som nære slektninger og tilbød dem alt de trengte av hjelp og assistanse. Historien har nedtegnet at Sa'ad bin Rabi (Ansar) som var svært velstående, tilbød følgende til Abdur Rahman, hans emigrerte bror: «Jeg deler alt jeg eier i to. Du tar den ene delen, og jeg tar den andre». Abdur Rahman var takknemlig for dette tilbudet, men likevel sa han: «Måtte Allah mangfoldiggjøre din formue; bare introduser meg for det lokale markedet. Jeg vil tjene mitt levebrød ved handel». Senere tjente Abdur Rahman tilstrekkelig til selv å støtte andre. Ansâr var jordbrukere, mens emigranter stort sett var folk som jobbet innenfor handel. Denne forening av to samfunn frembrakte en positiv bedring i økonomien til det muslimske samfunnet. Denne modellen av brorskap, presentert av Islam i Medina, har ingen parallell i menneskehetens historie.

SLAGET VED BADR

Det intense hatet mot Islam i hjertene til makkanerne, skapte en vedvarende krigstilstand mellom de troende og de ikke-troende. Makkanerne var ikke tilfreds selv etter å ha drevet muslimene ut

av sitt fellesskap, og følte seg forpliktet til å ødelegge det spirende muslimske samfunnet.

Ett år etter at den hellige Profeten hadde utvandret til Medina, sendte makkanerne en hær på 1 000 handlekraftige soldater mot muslimer. Disse var velforsynt og godt utrustet. Den hellige Profeten samlet sine disipler for felttoget. Deres antall var 313, inkludert uerfarne ungdommer, men de var ikke godt nok bevæpnet og hadde bare noen få hester.

De to hærene møttes ved stedet *Badr*, som lå omtrent 130 km utenfor Medina. Dette var et historisk øyeblikk. Makkanerne hadde kommet med sine beste krigere, og deres høyeste ledere var alle til stede ved anledningen. Muslimene var færre i antall, men det var første gang de hadde banet vei for å forsvare sin tro, sine personligheter; ja, faktisk alt de eide og verdsatte. Den hellige Profeten var klar over den tydelige svakheten på hans side, så han ba innstendig til Allah: «Å Gud, hvis disse få menn blir tilintetgjort, vil ingen være igjen til å tilbe Deg til dommedag!». Allah bønnhørte ham.

Før det regelmessige slaget begynte, hoppet tre velkjente krigere fra Makkanernes side - Shaiba, Atba og Wahîd - inn i feltet og utfordret muslimene til duell. Som svar på dette ble Hadhrat Ali, Hamza og Abaida utnevnt. I løpet av noen få minutter lå de tre ledende makkanerne døde på bakken. Deretter begynte slaget, som ble svært heftig.

To unge ansâr, Mo'ûz og Ma'âz, spurte om Abû Dsjahl, makkanernes hærfører og erkefienden av Islam, og dro fryktløse rett mot kjernen til den makkanske leir og drepte ham. Mange av

de ledende makkanerne ble drept. Med Guds hjelp slåss muslimene så tappert at makkanerne ga etter og til slutt flyktet etterlatende 70 døde. Nesten like mange ble tatt til fange.

Dette slaget viste at antallet og våpenmengde aldri er avgjørende faktorer; det virkelige objektet er troen, forpliktelse til saken og Guds hjelp. Makkanernes tap var et usedvanlig slag mot deres stolthet og overherredømme. Det var begynnelse på deres ende og undergang. Muslimene behandlet fangene med godhet, og ga dem den samme maten de spiste selv. Fattige fanger, som ikke kunne betale løsepenger, ble sluppet fri. De som var utdannet, ble bedt om å lære ti muslimske barn lese og skrive i bytte mot frihet. Dette slaget var visselig en av de mest viktige i menneskehetens historie, fordi dets resultat påvirket livet til mange nasjoner og kontinenter i flere århundrer framover.

SLAGET VED UHUD

Som følge av deres tap ved *Badr*, var makkanerne fast bestemte på hevn. Abû Sufyân, deres øverste leder, tildelte fortjeneste av karavanen til det neste felttoget. I det tredje året etter Hidsjra, sanket makkanerne en velutstyrt og kraftfull hær på 3 000 soldater med kursen mot Medina. Muslimene talte omtrent 700.

Da slagordenen ble formet, stilte den hellige Profeten 50 bueskyttere i en fjellovergang på baksiden av hæren, som vern mot ethvert bakholdsangrep eller flankering, og befalte dem om å ikke forlate sin post under noen omstendigheter. Da slaget begynte, slåss muslimene tappert, følgelig ga makkanerne etter og spredde seg. Bueskytterne, idet de tenkte at slaget var vunnet, forlot sine poster imot utvetydige ordre av den hellige Profeten og deres kommandant. På dette kritiske tidspunktet bemerket en makkansk hærfører denne muligheten, og ledende sin ridetropp

angrep han baksiden av den muslimske hæren. Dette forårsaket stor overraskelse og uorden blant muslimene. De vantro så at situasjonen holdt på å snu seg til deres fordel, så de omgrupperte seg og angrep de spredte muslimene, og oppnådde dermed en utslagsgivende fordel. Til slutt endte den innledende seier i en tilbaketrekning, og slagmarken ble holdt av makkanerne. De lemlestet likene til de drepte muslimene. Hadhrat Hamzas lever ble tygd opp av Hinda, konen til Abû Sufyân.

Uhud var en nedtur for muslimene. 70 stykker ble drept i slaget. Imidlertid kunne ikke makkanerne gjøre noe uopprettelig skade på Islams sak. De fleste av de ledende muslimene var fortsatt i live, Medina var trygt, og deres eiendommer forble intakte. De hadde fått en viktig lærepenge: Følg alltid instruksjonene fra deres overordnede på en nøyaktig og omhyggelig måte.

BELEIRINGEN AV MEDINA

Det islamske samfunnet fortsatte å vokse i antall på grunn av sitt tiltrekkende budskap. Quraisj-stammen av Makka og jødene var derfor veldig sjalu og rastløse. De ønsket å foreta et overveldende angrep på Medina og ødelegge den nye troen fullstendig. Følgelig samlet de en enorm hær på over 10 000 menn fra forskjellige steder. Det var satt opp godt med hester og var velbevæpnet.

Da den hellige Profeten mottok nyheten om deres sammenslutning, organiserte han sine menn og sitt forsvar. I samråd med sine feller, bestemte han seg for å forsvare Medina ved å bli i byen. Byen hadde én åpen flanke, uten noe naturlig forsvar, så i henhold til råd fra Salmân, Perseren, gravde muslimene en grøft ved den utkanten. Da makkanerne ankom,

ble de overrasket over å se denne grøften, så de bestemte seg for å slå leir utenfor byen og overveie måter på å overkomme denne hindringen.

Forsvaret bestod av bare 3 000 menn. For noen få dager skjøt de krigførende piler på hverandre. Iblant våget noen makkanerne å hoppe over grøften, for deretter å gå tilbake etter små angrep. Umrû bin Abdû var en velkjent makkansk kriger, og hadde stor ry som fekter. En dag krysset han grøften og utfordret muslimene til duell. Ali kom fram. Det berettes at Umrû slo et så kraftfullt slag at sverdet hans skjærte gjennom skjoldet til Ali og landet foran på kroppen hans idet det skadet ham litt. Ali svarte igjen med et raskt slag som traff Umrû på skulderen. Støvsky, som reiste seg ved konkurransen mellom disse gigantene, var så grøtet at de begge var i noen øyeblikk usynlige for tilskuerne. Noen få sekunder senere ble et høyt rop av «Allâho Akbar!» hørt, og da støvet hadde lagt seg, ble Umrû sett liggende død på bakken. Dette var et stort tap for makkanerne, og de tilbød den hellige Profeten en betydelig sum for å returnere liket. Den hellige Profeten avslo tilbudet og lot dem ta liket.

Makkanerne bestemte seg nå for å legge en langvarig beleiring av Medina. Dette var harde tider for muslimene. De var færre, utsultede, slitne og oppvakte. Deres forbundsfeller i Medina, den jødiske stammen av Banu Quraiza, brøt fullstendig sine avtale forpliktelser, idet de ikke bare trakk tilbake all hjelp, men ble også fiendtlig innstilte og var i all hemmelighet i kontakt med den beleirende hær. Død og ødeleggelse lå tilsynelatende i vente for muslimene. Men de hadde tro på Allah, og den hellige Profeten ba for dem hele tiden.

Så en natt var det en kraftig vindstorm. Stormen rykket opp makkanernes fleste telter, og deres lys sluknet. De tok den for å være et forvarsel. Om morgenen ble medinerne overrasket over hvor lite det var igjen av det som natten før hadde vært en travel leir. Den hellige Profeten bemerket: «I framtiden vil vi lete etter dem. De vil ikke lenger komme for å lete etter oss». Og slik skjedde det også.

VAPENHVILEN I HUDAIBIAH

I det sjette året av Hidsjra, ga den hellige Profeten gode nyheter til muslimene om at de skulle forberede seg til å besøke den Hellige Ka'ba, som de ikke hadde fått tillatelse til å besøke siden deres utvandring. Følgelig reiste en gruppe på 1 400 feller til Makka. Det skulle være et fredelig besøk til et hellig sted, men makkanerne betraktet det som en utfordring overfor deres autoritet, og bestemte seg for å ikke la muslimene tre inn i Makka. De islamske pilegrimene stoppet et godt stykke utenfor Makka, og prøvde å forhandle med makkanerne, som stod steilt på avgjørelsen sin. Ambassadører fra begge sider besøkte begge partiene, og etter mye strev ble endelig følgende betingelser besluttet:

1. Hvis en fra Quraisj-stammen går over til muslimer, må de sende ham tilbake.
2. Om en muslim slutter seg til Quraisj, er de ikke nødt til å sende ham tilbake.
3. Arabiske stammer har frihet til å danne allianse med muslimer eller Quraisj.

4. Muslimer vil denne gangen dra tilbake uten å tre inn i Makka.
5. Neste år vil muslimene bli tillatt å foreta en kort valfart, men de vil ikke forbli mer enn tre dager.
6. Muslimene vil ikke komme bevæpnet med annet enn sverd, som vil være i slirene deres.
7. Ved de ovennevnte krav vil det være fred mellom makkanerne og muslimer, og det vil ikke være noe sammenstøt i de neste ti årene.

Tilsynelatende var betingelser for denne våpenhvilen ikke gunstige for muslimer, men Allah benevnte våpenhvilen som en åpenbar seier i Sin åpenbaring. De fredelige omgivelsene, sikret ved denne midlertidige freden, virket til stor fordel for Islam, og den hellige Profeten iverksatte mange omvendelsesmisjoner over hele Arabia. Mange stammer og individer aksepterte Islam eller allierte seg. I denne fredsperioden spredte Islam seg raskere enn i perioden med fiendtligheter, som svikter påstanden om at Islam ble utbredt med makt.

BREV TIL STATSOVERHODER

Etter å slått seg ned i Medina ved tilbakevendelsen fra Hudaibiyah, iverksatte den hellige Profeten en annen plan for å spre sitt budskap. I *Muharram* år 628 dro utsendinger til forskjellige hovedsteder, alle med et brev fra Profeten, hvor de ulike makthavere ble invitert til å akseptere Islam. Utsendingene besøkte Heraklius, den romerske Keiseren, kongene av Iran, Egypt (kongen av Egypt var da en *vasall* av Keiseren) og Etiopia. De dro også til andre konger og herskere.

Dihya Kalbi hadde tatt med brevet sendt til Keiseren, som ble instruert om å først spørre etter borgermesteren av Basra. Da Dihya møtte borgermesteren, var den store Keiseren selv i Syria på en rundtur av keiserdømmet. Borgermesteren sendte villig Dihya til Keiseren.

Da Dihya entret hoffet, ble han meddelt at enhver som ble mottatt av Keiseren i offentlighet måtte kaste seg ned for ham. Dihya nektet å gjøre dette, idet han sa at muslimer ikke kaster seg ned for noe menneske. Følgelig satte Dihya seg ned foran Keiseren uten å utføre det foreskrevne ritualet. Keiseren fikk brevet opplest av en tolk og spurte om det oppholdt seg en arabisk karavane i byen. Han sa at han ønsket å utspørre en araber om denne arabiske Profeten som hadde sendt ham en invitasjon om å akseptere Islam. Det skjedde så at Abû Sufyân var i byen med en handelskaravane. Hoff-funksjonærer tok ham med til Keiseren. Abû Sufyan ble beordret til å stå foran de andre araberne, som ble bedt om å korrigere ham dersom han løy eller ga feilinformasjon. Deretter fortsatte Heraklius å utspørre Abû Sufyân. Samtalen er således nedskrevet i historien:

Heraklius: "Kjenner du denne mannen som hevder å være en Profet, og som har sendt meg brevet? Kan du fortelle meg hva slags familiebakgrunn han har?"

Abû Sufyân: "Han kommer fra en adelig familie og er en av mine slektninger".

Heraklius: "Har det vært arabere før ham som har kunngjort erklæringer som hans?"

Abû Sufyân: "Nei".

Heraklius: "Har ditt folk noen gang anklaget ham for å lyve før han kunngjorde sin fordring?"

Abû Sufyân: "Nei".

Heraklius: "Har det vært noen konge eller hersker blant hans forfedre?"

Abû Sufyân: "Nei".

Heraklius: "Hvordan vil du vurdere hans generelle evner og hans dømmekraft?"

Abû Sufyân: "Vi har aldri funnet noen feil ved hans evner og hans dømmekraft".

Heraklius: "Hvordan er hans etterfølgere? Er det store og mektige personer eller er de fattige og ydmyke?"

Abû Sufyân: "De fleste er fattige, ydmyke og unge".

Heraklius: "Har deres antall en tendens til å øke eller minke?"

Abû Sufyân: "Å øke".

Heraklius: "Vender hans tilhengere noen gang tilbake til sin gamle tro?"

Abû Sufyân: "Nei".

Heraklius: "Har han noensinne brutt et løfte?"

Abû Sufyân: "Ikke så langt, men vi har nylig inngått en våpenhvile med ham. Vi får se hva han gjør med den".

Heraklius: "Har dere hatt noe slagsmål med ham enda?"

Abû Sufyân: "Ja".

Heraklius: "Hva var resultatet?"

Abû Sufyân: "Som skovlene på et hjul, har seier og tap variert mellom oss og ham. I slaget ved *Badr*, hvor jeg forresten ikke var til stede, var han i stand til å overmanne vår side. I slaget ved *Uhud*, hvor jeg selv var hærfører, tok vi igjen skikkelig på hans side. Vi rev opp deres magesekker, ører og deres neser".

Heraklius: "Men hva lærer han?"

Abû Sufyân: "At vi bør tilbe Ën Gud og ikke sette noen lik Ham. Han preker mot gudebilder våre forfedre dyrket. Han ønsker oss å tilbe den Eneste Gud i stedet, kun tale sant og alltid forkaste onde og fordervede handlemåter. Han tilskynder oss om å være gode mot hverandre, holde våre løfter og avlaste våre betroelser".

Denne interessante samtalen kom til avslutning, og så sa Keiseren: «Jeg spurte deg først om hans familie, og du sa at han tilhørte en adelig familie. Sannelig, profeter stammer alltid fra adelige familier.

Deretter spurte jeg om noen før ham hadde hevdet noe liknende, og du sa 'Nei'. Jeg spurte deg dette spørsmålet fordi jeg tenkte at dersom noen i nær fortid hadde hevdet noe liknende, kunne en si at denne Profeten etterliknet den fordringen.

Så spurte jeg om han noen gang hadde blitt anklaget for løgn før han fordring var kunngjort, og du sa 'Nei'. Jeg sluttet fra dette at en person som ikke lyver om mennesker, vil ikke lyve om Gud.

Deretter spurte jeg om det hadde vært noen konge blant hans forfedre, og du svarte 'Nei'. Fra dette forstod jeg at hans

fordring ikke kunne være en slutt plan for å gjenvinne kongedømmet.

Så spurte jeg deg om de, som trådte i hans favn, var for det meste store, velstående og mektige individer eller fattige og svake. Og du svarte tilbake at de generelt var fattige og svake, verken hovmodige eller forneme, og slik er de tidlige etterfølgere av en profet.

Da jeg spurte deg om hans antall var økende eller minkende, sa du at det var økende. Ved dette kom jeg på at etterfølgere av en profet fortsetter å øke inntil profeten oppnår sitt mål.

Så spurte jeg om hans tilhengere forlot ham på grunn av avsky eller skuffelse, og du svarte 'Nei'. Da ihukom jeg at etterfølgere av profeter vanligvis er lojale. De faller kanskje ut av andre årsaker, men ikke på grunn av avsky for selve troen.

Deretter spurte jeg deg om det hadde vært kamp mellom dere og ham, og hvis så, hva var utfallet. Du sa at dere og hans etterfølgere var som skovlene på et hjul, og profeter er slike. I begynnelsen lider deres etterfølgere motgang og møter mange problemer, men til slutt seirer de.

Jeg spurte deg så om hva han lærer, og du sa at han lærer tilbedelse av En Gud, tale sant, dyd og betydning av å holde løfter og avlaste betroelser.

Jeg spurte deg også om han noensinne spilte falsk, og ditt svar var 'Nei'. Og denne er sedvanen til fromme mennesker. For meg virker det derfor som om hans fordring om å være profet er sann.

Jeg forventet halvveis hans advent i vår tid, men jeg visste ikke at han ville være en araber. Dersom det du har fortalt meg er sant, tror jeg at hans påvirkning og hans dominans vil visselig spre seg i disse landene» (Bukhârî).

VEDVARENDE ÅPENBARING OG UTARBEIDELSE AV QUR'ÂNEN

Sin første åpenbaring fikk den hellige Profeten i Makka ved begynnelse av sitt ministerium, og senere fortsatte den med opphold. Qur'ânens åpenbaring var i muntlig form. Den ble brakt til ham på forskjellige måter gjennom formidling av engelen Gabriel.

Etter å ha mottatt beskjeden, sendte den hellige Profeten vanligvis bud etter en av skriverne og fikk den skrevet ned. Han oppga også til skriveren hvor og i hvilken rekkefølge de nye versene skulle plasseres i forhold til de tidligere. På grunn av dette, er rekkefølgen av den nåværende Qur'ân-teksten ikke den samme som i henhold til datoen for dens åpenbaring.

I tillegg til nedtegning, ble også teksten festet til minnet av utallige feller, som på en svært kjærlig og omhyggelig måte, lærte teksten av Qur'ânen utenat. Også andre forhåndsregler ble fulgt nøye.

Senere, under khalifatet av Hadhrat Uthmân, ble det laget kopier av Qur'ân-teksten og sendt til land der Islam hadde spredt seg. Takket være disse beleilige anstrengelser og forsiktighet har vi i dag eksakt den samme teksten av Qur'ânen tilgjengelig, som ble gitt av Allah til Hans Profet, og av Hans Profeten til det muslimske *Ummah*.

EROBRINGEN AV MAKKA

Noen få år etter våpenhvilen i Hudaibiyah, brøt makkanerne dens betingelser. Da de ble stilt til ansvar for dette bruddet, bestemte de seg for å annullere våpenhvilen. Den hellige Profeten bestemte seg følgelig for å erobre Makka, og nedlegge dette hovedsenteret for anti-islamisk motstand. Den muslimske hæren, bestående av 10 000 menn, dro av gårde til Makka. Deres mål var å oppnå kontroll over Ka'ba og der gjenopprette tilbedelsen av én, sann Gud. Da de ankom Makka, ble makkanernes leder, Abû Sufyân, sprut om å besøke den islamske leieren. Han ble fylt med ærefrykt av denne mektige hæren, og bestemte seg for å gi byen fra seg uten kamp. Den hellige Profeten og hans feller trådte inn i Makka med lite blodutgytelse. Makkanerne fryktet streng straff for sine misgjerninger, men den hellige Profeten erklærte: «På denne dagen vil dere ikke bli holdt ansvarlige».

En generell amnesti ble erklært, med unntak for noen få mordere og de som var skyldige i avskyelige forbrytelser. Den hellige Profeten var svært tilgivende og handlet svært ydmykt på denne mektige seierrike dagen. Imponert av denne handlingen, aksepterte majoriteten av makkanerne Islam. Den hellige Profeten forble i Makka i to uker. Kort tid etter konverterte de fleste av Arabias innbyggere til Islam.

DEN SISTE PILEGRIMSREISEN

I det 9. året av Hidsjra valfartet den hellige Profeten til Makka. På valfartens dag, mottok han åpenbaringen som inneholdt det velkjente verset fra Qur'ânen som sier:

«I dag har Jeg fullkommengjort deres religion for dere og fullendt Min nåde mot dere, og valgt Islam til deres religion»
(Qur'ânen, 5:4)

Dette verset talte faktisk at Budskapet, som den hellige Profeten hadde brakt fra Gud, og som han ved ord og handling hadde gjort rede for i alle disse år, var nå blitt fullendt. Enhver del av dette budskapet var en velsignelse.

Budskapet, nå fullendt, innebefattet de høyeste velsignelsene som menneske kunne motta fra Gud. Budskapet er illustrert i navnet

«Al-Islam», som betyr underkastelse.

Underkastelse skulle være muslimenes religion; religionen til hele menneskeheten. Den hellige Profeten resiterte dette verset i Muzdalifah-dalen, hvor pilegrimmene hadde samlet seg. På vei tilbake fra Muzdalifah, stanset Profeten ved Minâ. Det var den 11. dagen i måneden Thul-Hadsj. Profeten sto foran en stor forsamling og holdt en preken, kjent i historien som Profetens Avskjedspreken. I løpet av denne prekenen sa han:

«Å mennesker, lån meg et oppmerksomt øre. For hvem vet om jeg vil stå foran dere igjen i denne dalen, og henvende meg til dere slik jeg gjør nå.

Deres liv og deres eiendeler har blitt gjort immune av Gud, mot angrep fra hverandre inntil Dommens dag. Gud har for enhver person utnevnt en del av arven. Intet «testament» vil nå være tillatt, som er skadelig for interessene til den rettmessige arvingen. Et barn født i et hvilket som helst hus vil bli betraktet som barnet til faren i det huset. Hvem enn som bestrider

herkomsten av dette barnet, vil være ansvarpliktig til å kunne straffes etter islamsk lov. Enhver som tilskriver sin fødsel til en annens far, eller løgnaktig erklærer noen annen for å være dens herre, vil Gud, Hans engler og hele menneskeheten forbanne denne personen.

Å menn, dere har noen rettigheter overfor deres hustruer, men deres hustruer har også noen rettigheter overfor dere. Deres rett overfor dem er at de bør leve ærbare liv, og ikke erverer levemåter som kan bringe skam over mannen i hans folks øyne.

Om deres koner ikke lever opp til dette, har dere da rett til å straffe dem. Dere kan straffe dem etter at passende etterforskning er foretatt av en kompetent autoritet, og deres rett til å straffe dem er blitt anerkjent. Selv da, i en slik situasjon, må straffen ikke være veldig hard.

Men hvis deres hustruer ikke gjør noe slikt, og deres oppførsel ikke er slik at den kan bringe vanære overfor deres menn, er det da deres plikt å forsørge dem med mat, klær og husly i samsvar med deres egen levestandard. Ihukom, dere må alltid behandle sine hustruer godt. Gud har bebyrdet dere med ansvaret for å ta vare på dem.

Kvinnen er svak, og kan ikke beskytte sine egne rettigheter. Da dere giftet dere, beskikket Gud dere tillit for de rettighetene. Dere tok med hustruene deres inn i deres hus under Guds lov. Derfor må dere ikke vanære den tilliten Gud har lagt i deres hender.

Å menn, dere har fremdeles noen krigsfanger i deres besittelse. Derfor råder jeg dere til å gi dem mat og klær på den samme måten som dere mater og kler dere selv. Hvis de gjør en ugjerning, som dere ikke er i stand til å tilgi, send da dem videre til noen andre. De er del av Guds skapelse. Å forårsake dem skade eller problemer kan aldri være riktig.

Å mennesker, det jeg sier dere, må dere høre og huske. Alle muslimer er som brødre mot hverandre. Dere alle er likestilte. Alle mennesker, hvilken nasjon eller stamme de enn måtte tilhøre, og hvilken posisjon de enn måtte besitte i livet, er likestilte».

Mens han sa dette, hevet den hellige Profeten hendene sine, tilsluttet fingrene av den ene hånden med den andre og sa:

«Slik som fingrene på to hender er like, likeledes er også menneskene likestilt overfor hverandre. Ingen har noen rett, noen overlegenhet å hevde over andre. Dere er som brødre».

Videre sa den hellige Profeten:

«Vet dere hvilken måned det er? Hvilket område vi er i? Hvilken dag det er i dag?».

Muslimene svarte ved å si, at de visste at det var den hellige måneden, det hellige området og den hellige dagen av Hadsjdsj.

Da sa Profeten:

«Slik som denne måneden er hellig, dette området ukrenkelig, og denne dagen hellig, likeledes har Gud gjort livet, eiendom og ære til ethvert menneske hellig. Å ta et menneskes liv eller eiendom, eller angripe dets ære, er like urettferdig og udåd som å krenke helligheten til denne dagen, denne måneden og dette området.

Det jeg beordrer dere i dag, er ikke ment kun for i dag. Det gjelder for alltid. Det forventes av dere å ihukomme det og oppføre dere deretter, inntil dere forlater denne verden og går til den neste for å møte deres Skaper».

I sin konklusjon, sa han:

«Det jeg har sagt til dere, bør dere overføre til jordens ender. Kanskje de som ikke har hørt på meg, kan dra mer nytte av det enn de som har lyttet» (Sihâh Sittah, Tabârî, Hishâm & Khamis)

Profetens tale er et sammendrag av hele læren og ånden til Islam. Den viser Profetens dype engstelse for menneskets velferd og fred i verden, og også hvor inderlig opptatt han var av rettighetene til kvinner og andre svake skapninger.

DEN HELLIGE PROFETENS DØD

Den hellige Profeten dro tilbake for å leve blant Medinas folk slik han hadde lovet tidligere. Han holdt seg selv opptatt med utdannelsen av det muslimske samfunnet og dets forsvar mot fiender av Islam. I en alder av 63 år, ble han syk og døde. Han var definitivt den mest framgangsrike profeten, siden han, i løpet av sin levetid, bevitnet suksess av sin guddommelige misjon.

Ka'ba

Ka'ba er det første Gudshus i verden; den ligger i sentrum av Makka, og i retning hvor muslimer over hele verden vender seg idet de ber sine fem daglige bønner, og som også blir besøkt av pilegrimene hvert år gjennom måneden Thul-Hadsjdsj. Dets vegger som vender mot nordøst og sørøst, er begge ca. 12 m. lange, mens de to andre veggene er ca. 10 m. lange. Høyden er 15 m.

Den blir kalt således på grunn av sin terningformet figur, siden hvilken bygning enn, som er høy og terningformet, blir kalt Ka'ba ifølge arabisk diksjon.

Ifølge ulike kilder tilgjengelige i Islamsk historie, ble Ka'ba aller først bygd av Hadhrat Adam (må Allahs fred være med ham). Det berettes av Al-Baihaqi at den hellige Profet Muhammad^{sa} sa, at Gud befalte Adam og Eva til å bygge Ka'ba, og da den var ferdig, ble de befalt å sirkle rundt den.

Flere århundre senere utførte også Hadhrat Nûh [Noah] handling av å sirkle rundt den. Etter hvert som tiden gikk forbi, ble bygningen jevnet med jorda, og da tiden for Profeten Ibrâhîm kom, var dets spor utslettet. Ibrâhîm ble befalt å gjenoppbygge den, så han, ved hjelp av sin sønn, Hadhrat Ismâ'îl, gjenoppbygde Ka'ba.

I løpet av århundrene som fulgte ble den igjen ødelagt, og ble da gjenoppbygd av Jurham-stammen. Denne prosessen av

ødeleggelse, forårsaket av flommer etc., og dets gjenoppbygging fortsatte inntil tiden for den hellige Profeten av Islâm, må Allahs fred være og velsignelser med ham. Kort tid før hans fødsel, brakte herskeren av Yemen, Abraha, sin hær på elefanter for å utslette Ka'ba, men han ble sammen med sin hær tilintetgjort av Gud.

Den mest autentiske historien om Ka'ba begynner med ankomsten av Islâms hellige Profet, fred være med ham. Under hans tidlige ungdom tok byggingen av Ka'ba fyr, og den ble hardt skadet. Heldigvis hadde et skip forankret i de dager i nærheten av den nåværende havnen av Jeddah, og innbyggerne av Makka, Quraisj, fraktet dets tømmer for å bruke dem i rekonstruksjonen av Ka'ba. Da det ble reist spørsmål om plasseringen av den svarte steinen på dens rette plass, ble det krangel om hvem som skulle få denne æren.

En av deres høvdinger kunngjorde at de skulle vente på den første personen som ankom på stedet, og han alene skulle ha rett til å ta avgjørelsen. Heldigvis, den første personen som ankom stedet var den hellige Profeten, som var svært ung på den tiden. Da han ble fortalt om situasjonen, spredte han ut sitt kledet på bakken og ba alle stammehøvdingene om å ta tak i dets ender. Deretter løftet han den svarte steinen og plasserte den midt på kledet. Han ba dem alle om å bære det til det bestemte stedet, hvor den hellige Profeten igjen tok den og plasserte den i veggen av Ka'ba. På denne måten reddet han Makkas folk fra et høyst sannsynlig blodbad.

Ka'ba er symbolet på menneskets tilbedelse av én sann Gud. Et antall av tradisjoner er i dette henseende knyttet til dets

oppbygging og beliggenhet. Muslimer, som har råd til det og kan ankomme stedet i sikkerhet, er pålagt å reise dit minst én gang i livet for å utføre valfart.

Det bør nevnes at tradisjonen av å kysse den svarte steinen ikke har noe å gjøre med dens tilbedelse. Den svarte steinen har i seg selv ingen spesiell hellighet. Siden den er plassert på hjørnet av Ka'ba, hvorfra man starter sirkulasjonen, blir den kysset som et uttrykk for kjærlighet for et ritual innebærende tilbedelse av Allah.

Faste i Ramadhân

Muslimer er pålagt å faste i måneden Ramadhân slik at de kanskje kan bli rettskafne og gudfryktige mennesker. Allah sier i den Hellige Qur'ânen:

«Å dere som tror, det er forskrevet dere å faste, liksom det var foreskrevet dem før dere, for at dere skal bli rettferdige»
(den Hellige Qur'ânen, 2:184)

Faste var også obligatorisk i andre religioner før Islam.

Når en muslim holder fasten, kreves det av ham å avholde seg fra spising, drikking og ekteskapelige forhold fra soloppgang til solnedgang. Man skal unngå alt ondt og umoralsk. Man skal være mer regelmessig, ikke bare i sine fem daglige bønnen, men skal også prøve å be Tahadsjdsjud-bønnen [sen-nattebønn]. Man bør være sjenerøs og hjelpe de fattige.

Det berettes at Islams hellige Profet pleide å legge særdeles vekt på veldedighet i Ramadhân-måned. Når en velstående person holder faste, mens han vanligvis kanskje nyter flere måltider og matbiter om dagen, vil han erkjenne den stikkende smerten av sult som en fattig person lider av. Slik at han vil utvikle følelser av sympati for den fattige.

Fasten er også et middel til åndelig utvikling. Det styrker ens forhold til Gud. Når en sann muslim faster, avstår han, for Allahs skyld, fra å spise og drikke, samt mange andre bekvemmeligheter, som ellers er tillatte for ham. Selv når han er

alene i sitt rom, med velsmakende mat og gode drikker for hånd, og ingen er til stede for å bemerke, smaker han ikke på noe fordi han tror at den Altseende og Allvitende Gud ser ham.

Fasten er obligatorisk for enhver muslim hvis han/hun er voksen, fysisk skikket og ikke reisende. Men hvis man er syk eller på en reise, bør man ikke faste i den tid; endog kreves det av ham å gjøre opp for de fortapte dagene senere etter Ramadhân-måned. Gud sier i den Hellige Qur'ânen: «...*et bestemt antall dager. Men den av dere som er syk eller på reise, (skal faste) et (like stort) antall andre dager*» (Qur'ânen, 2:185).

De, som er varig syke eller for gamle til å faste, bør gjøre opp gjennom offer (betaling av *Fiddja*), dvs. å bespise en trengende person gjennom hele fastemåned.

Foruten faste i Ramadhân som er obliagtorisk, holder muslimer vanligvis også frivillig faste på vanlige dager for å oppnå velsignelser og nærhet til Gud. Frivillig faste skal ikke holdes på høytidsdager og bør ikke holdes på fredager.

SALÂT (BØNNEN)

Av alle religiøse handlinger er Salât den mest fremtredende for å etablere forbindelse med Skaperen. I løpet av århundrene har mennesket oppdaget at bønn er som en åpen dør til Gud. Bønn fremsagt i fullkommen ydmykhet frembringer lindring og trygghet for menneskesjelen. Bønn gir ro for bekymrede sinn og løfter det fra dets lavere tilstand til store høyder.

Salât, eller den foreskrevne bønn, har blitt nevnt i den Hellige Qur'ânen som en essensiell karakteristikk på en sann troende:

«Dette er den (fullkomne) Bok, dette er det ingen tvil om, en rettledning for de rettferdige, (for) dem som tror på det usette, og som holder bønn (regelmessig), og som gir av det Vi forsyner dem med» (Qur'ânen, 2:3-4).

Bønnen, eller Salât, utøvd med helhet av tro blir hørt og besvart, og er et middel for å rense ens hjerte og sjel. Det er ved å be Salât med ydmykhet og oppriktighet at vi befrir oss fra syndens trelldom, og at våre hjerter blir rensset. Den Hellige Qur'ânen angir denne særskilte egenskapen ved Salât ved å si:

«Foreles det som har blitt åpenbart deg av Boken og oppretthold bønnen (i dens rette form), for bønnen holder visselig (mennesket) borte fra skjendige tanker og alt det onde. Og Allahs ihukommelse er visselig sterkere (enn alle andre tanker). Og Allah vet hva dere gjør»
(Qur'ânen, 29:46)

Det må innsees at oppriktig bønn aldri er forgjeves. På grunn av vår begrensede og lokale synsevne, kan vi aldri være sikre på hva som begunstiger oss og hva som kan skade oss. Noen ganger trenger ikke den ordrette aksept av bønn å være en manifestasjon av Guds nåde og ære, men det motsatte. Dog vil all oppriktig bønn bringe oss nærmere Gud, som er det endelige målet, og det vil alltid være et svar å få. Enda svaret i form av Guds visdom og nåde, kanskje ikke åpenbarer seg for oss som vi, i all vår hastverk og uvitenhet, eller påvirket av våre følelser og sorg, skulle ønske. Derfor bør vi under alle omstendigheter sette vår fulle lit til Gud etter våre ydmyke bønner om Hans nåde og barmhjertighet.

Salât forener alle uttrykksfulle grader og former for ydmykhet og underkastelse. Tilbedere, stående på rekke og rad i en holdning av den ytterste respekt og hyllest bak Imâm, fortsetter fra den stillingen, idet de følger Imâmen, til bøyd stilling av dyp underkastelse, og videre til stilling av å kaste seg ned, som er symbolet på fullstendig underkastelse og overgivelse.

I enhver stilling fremlegges passende lovprisning, tilbedelse og bønn for Allah. Oppriktighet og ydmykhet er essensen i bønnen. Allah pålegger de troende: Fremgangsrrike er visselig de troende som er ydmyke i sine bønner. Den hellige Profeten (må Allahs fred og velsignelser være med ham) sa: «Ingen tjener av Allah ydmyker seg for Allahs skyld uten at Allah derved oppløfter ham»

Det er foreskrevet fem daglige bønner som er obligatoriske å gjennomføre. Dette kan virke litt mye, men det hele er en sak om relative verdier. De, som innser den sanne verdien av bønn

gjennom erfaring, er overbeviste om at tiden tilbrakt i denne er mye mer nyttig enn tilbrakt i andre aktiviteter. Tidene foreskrevet for disse bønnene sikrer at en muslim bør begynne og avslutte hver dag i åndelig samhørighet med sin Skaper.

Den hellige Qur'ânen og den hellige Profeten (må Allahs fred og velsignelser være med ham) har gjentatte ganger gjort de troende oppmerksomme på det faktum at de bør utøve sine bønner i fellesskap. Den Hellige Qur'ânen har brukt ordene «Juqîmôn-as-Salât» som også betyr at de troende utøver sin bønn i fellesskap.

RENSELSE (WUDHÛ)

Islam gjør renhet av kroppen og sinn til en essensiell del av bønnen. Den krever av en muslim å fullføre renselse før bønn. Renselsen forbereder mennesket psykisk på bønn, samtidig som den også er til hjelp for å holde konsentrasjonen i bønn.

Renselsen eller *Wudhû* foregår på denne måten:

1. Vasking av hendene til håndleddet tre ganger.
2. Rense munnen ved å skylle den med vann tre ganger.
3. Rense neseborene grundig ved å helle vann i dem tre ganger.
4. Vaske ansiktet tre ganger.
5. Vaske underarmene t.o.m. albuer tre ganger, først den høyre og så den venstre.
6. Tvette hendene og stryke dem over hodet fra forsiden og ned til nakken. Deretter føre tomlene på baksiden av ørene og rens innsiden med pekefingeren.

7. Vaske føttene t.o.m anklene, først den høyre og så den venstre. Hvis man tar på seg sokker etter å ha fullført en renselse, er det tilstrekkelig å symbolsk føre våte hender over sokkene ved utførelsen av renselse i de neste 24 timer, istedet for å vaske føttene.

TAYAMMUM

En av Islams suverenitet er at dens bestemmelser kan utføres under alle omstendigheter. Islam overbelaster ikke noen. Det eksisterer en fleksibilitet i dens lovverk som avpasser den ulike omstendigheter. Slik at hvis en person er syk eller hvis vann ikke er tilgjengelig, kan vedkommende utføre *Tayammum* istedenfor *Wudhû*. *Tayammum* utføres ved å gni hendene sine i rent støv eller pulver, for deretter å føre hendene over ansiktet og underarmene.

NAR SKAL NY RENSELSE UTFØRES

Når renselsen en gang har blitt utført, kan man delta i bønn så lenge renselsen ikke opphører. Når den opphører må man igjen utføre renselse, som en del av forbredelser for Salât. Følgende hendelser fører til at renselsen opphøres:

- Avføring og/eller å late vann
- Å få luft ut gjennom endetarmen
- søvn eller slumre som fører til at en ikke kan holde balanse og må lene seg mot noe
- bevisstløshet, skade, blødning og/eller oppkast

Etter menstruasjon, kjønnslig samkvem med ektefelle eller våt drøm er et bad nødvendig for å vende tilbake til den lovfestede tilstanden av renselsen.

QIBLAH (RETNING)

Under bønnen skal ansiktet være vendt mot *Qiblah*. Det er det hellige rommet som ligger i Makka, og kalles også Ka'ba eller *Baitullah*, dvs. Allahs Hus.

TIDSPUNKTER FOR BØNN

Det er fem daglige bønner som bør utføres atskilt ved deres beleilige tider. Men under visse omstendigheter, der utførelsen av bønn fem ganger ikke kan praktiseres, kan man slå sammen formiddags- og ettermiddagsbønnen, og også bønnen ved solnedgang (*Maghrib*) med kveldsbønnen (*'Isjā*). Altså, under spesielle omstendigheter, kan de fem daglige bønner utføres ved tre forskjellige tider.

Tidene for bønn er som følger:

1. Morgenbønn (Fadsjr): Tiden for morgenbønn begynner ca. 5 kvarter før soloppgang og slutter noen få minutter før soloppgang.. Det er forbudt å be under selve soloppgang eller solnedgang.
2. Tiden for formiddagsbønn eller *Zohar* begynner med helning av solen og frem til *'Asr*-bønnen.
3. Tiden for ettermiddagsbønn eller *'Asr*, begynner ved ettermiddag og opphører noen få minutter før solnedgang.

4. Tiden for *Maghrib* (bønn ved solnedgang) begynner noen få minutter etter at solen har gått ned og varer frem til det blir mørkt.
5. Tiden for kveldsbønnen eller *'Isjâ*, begynner ved mørkets frembrudd og fortsetter til midnatt.

VIKTIGHET AV MOSKÉEN

En moské er et sted viet for Guds tilbedelse. Muslimer er pålagt å utføre Salât i fellesskap, fortrinnsvis i en moské. Hvis en ikke kan komme til moskéen på en bekvem måte, eller at reisen til moskéen er farlig, kan Salât utføres på et høvelig sted. Den hellige Profeten (må Allahs fred og velsignelser være med ham) har sagt at hele jorden er blitt helliggjort, og gjort til en moské for muslimer.

RESPEKT FOR MOSKÉEN

1. Siden en moské er et sted for tilbedelse, er det forbudt å forårsake støy i den, som kan forstyrre andre.
2. Idet Salât innebærer å kaste seg ned, er det nødvendig at moskéens gulv holdes rent. Det er derfor ikke tilrådelig å tre inn i moskéen (spesielt i bønneområdet) med skoene på.
3. En moské bør kun brukes til tilbedelse og ihukommelse av det Guddommelige og andre liknende formål. Rene verdslige aktiviteter bør derfor ikke utføres inne i moskéen.
4. Siden moskéen er et offentlig sted, bør den holdes ren og pen.

5. Idet guddommelig tilbedelse krever full konsentrasjon, bør en moské ikke har bilder, malerier eller andre objekter som kan distrahere oppmerksomheten. Ingen musikk er tillatt i en moské.

NOEN VIKTIGE FAKTORER Å HUSKE

1. Under bønnen bør man ikke se seg omkring, prate eller svare til andre.
2. Hvis du kommer til en forsamlingsbønn hvor de allerede avsluttet noen *Rak'ât*, (en *Rak'at* er én del av bønnen med to, tre eller fire deler) skal du ikke avslutte din bønn sammen med dem; du skal derimot reise deg opp uten å avbryte din bønn, når de avslutter, og fullføre din bønn ved å utføre *Rak'ât* som du mistet.
3. Du skal forsøke å ankomme moskéen tidsnok for bønn. Men er du forsinket, så ikke løp og/eller dytt for å bli med i forsamlingsbønn, men gå raskt mot den.
4. Du skal konsentrere deg fullt om bønnen istedenfor å tenke på andre ting.
5. Det er anbefalt å dekke til hodet under bønn.
6. Ikke gå rett forbi de som holder på å be.
7. En kvinne kan lede bønn hvis det er en forsamling med kvinner. Hun skal stå i midten på første rad blant kvinnene.
8. Hvis Imâm glemmer og/eller begår feil under utførelse av bønn, kan de andre påminne ham ved å si «*Subhân-Allah*» høylydt, som betyr «Hellig er Allah og fri for enhver feil».

Men om Imâmen ikke retter feilen, skal forsamlingen allikevel følge ham. Når en feil er begått under bønn, skal den rettes opp ved å utføre to tilleggsknelinger på slutten av bønnen.

9. Det skal ikke bes under følgende tidspunkt:

- Ved soloppgang
- Ved solnedgang
- Når solen står i Zenith
- Mellom 'Asr-bønn og solnedgang

10. Det finnes ingen ordinert presteskap i Islam. Slik at enhver muslim kan være Imâm og holde en preken. Medlemmer av forsamlingen kan velge, og de bør helst, for dette formål, velge en blant dem selv, som har bedre viten om Qur'ânen enn de andre. Ingen klesdrakt er foreskrevet for Imâm eller de andre i forsamlingen. Alt som trengs er at kroppen og hodet er anstendig og renslig tildekket.

NAWÂFIL BØNN (FRIVILLIG)

Foruten Salât finnes det andre bønn, kalt *Nawâfil*, som ikke er bindende, men utøvelse av disse vil bringe enda flere velsignelser av Gud. En bør alltid tilstrebe å utføre disse også. Disse bør utøves i to Rak'ât hver gang. Man kan utføre så mange Nawâfil man enn ønsker.

ATHÂN

Athân og *Iqâmat* må foretas før Salât. Athân betyr kallet til bønn. *Mu'athin* (personen som kaller til bønn) roper høylydt Athâns ord vendt mot Ka'ba.

Det berettes at den hellige Profeten (må Allahs fred og velsignelser være med ham) tenkte på å introdusere en metode ved hjelp av hvilken de troende kunne kalles til bønn. Jødene og de kristne brukte musikkinstrumenter for det formålet, og Profetens feller anbefalte det samme. Mens temaet fortsatt var under diskusjon, fikk en muslim høre Athâns ord resitert i sin drøm. Da han våknet gikk han til Profeten og berettet sin drøm for ham. Profeten, som også hadde hatt liknende visjon, befalte Hadhrat Bilâl om å kalle de troende til bønn med ordene lært i drømmen.

'ÎD HØYTIDSDAGENE

'Îd er et arabisk ord som betyr en dag som ofte kommer igjen. Det er to 'Îd festivaler i ett år. Den første kalles 'Îd-ul-Fitr og den andre, som kommer rundt ti uker senere, kalles 'Îd-ul-Adhhia .

'Îd-ul-Fitr

Denne festen blir feiret på slutten av fastemåneden, det er av den grunn den også kalles "fasteavslutningsfesten". Faste i måneden Ramadhân er en av Islams fem søyler. Det er derfor et praktisk krav av troen, og blir ansett som en handling av hengivelse.

'Îd forberedelser

På slutten av fastemåneden, når nymånen blir sett, går det en gledesbølge gjennom hjerter til alle muslimer, både unge og gamle, i forventning av en av de to mest frydefulle 'Îd festivaler.

Om morgenen kler alle seg i sine beste, tilgjengelige klære. Parfyme blir brukt av både menn og kvinner, slik det var sedvane av Islams hellige Profet. En særegen frokost blir da servert i samsvar med familiemedlemmenes smak. Alle gjør seg da klare til å fortsette med 'Îd-tjenesten.

Som følge av det store antallet muslimer involvert, blir 'Îd-bønnen ledet i store haller, byens sentrale moské eller i det åpne, hvor store telt kan reises med den hensikt å skaffe ly mot vær og vind. Kvinner blir spesielt oppfordret til å være tilstede ved 'Îd forsamlinger. Et eget område blir derfor anrettet dem. Dette gjøres fordi Islam ikke tillater fri omgang mellom menn og kvinner.

Slik det var sedvane av Islams hellige Profet, drar tilbederne til *'Îdgâh* via en rute og vender tilbake via en annen.

Bønn og feiring

'Îd-bønnen består av to Rak'ât. Tidspunktet for bønnen, kunngjøres mange dager før 'Îd-dagen. Den holdes på formiddagen, og er generelt ethvert passende tidspunkt for samling, fastsatt etter rådføring med folket. Slik som fredagsbønn, blir 'Îd-bønnen alltid bedt samlet. Ingen *Athân* eller *Iqâmah* blir utropt for denne bønnen.

På det fastsatte tidspunktet stiller tilbederne seg i rekker med *Imâm* helt foran, alle vendt med ansiktet mot Ka'ba. Bønnen starter idet *Imâm* høylydt roper ut: *Allâh-o-Akbar* [Allah er den Største]. Dette utroptet blir kalt *Takbîr*.

Bønnen blir bedt på samme måte som fredagsbønnen, bortsett fra at det er et antall ekstra *Takbîr* i 'Îd-bønnen. Disse *Takbîrene* blir ropt ut høyt av *Imâm*, den ene etter den andre. Etter den sjuende *Takbîr* i den første Rak'at, og den femte *Takbîr* i den andre, fortsetter *Imâm* bønnen på vanlig måte, og alle tilbedere følger ham i enhver bevegelse.

Når bønnen er over, holder *Imâmen* en preken som vanligvis inkluderer den historiske bakgrunnen og den åndelige betydning av festivalen, men også alle andre saker av betydning for muslimer kan bli tatt opp.

Etter prekenen gratulerer tilbederne hverandre ved å si *'Îd-mubâarak* og omfavner hverandre. All nag og mistro om sine medmennesker blir glemmt. 'Îdens ånd er fred, tilgivelse og

brorskap. Deretter vender de hjem glade og tilfredse. Det er en tradisjon at spesielle matretter blir tilberedt ved denne festlige anledningen. Venner og bekjente blir vanligvis invitert. Gaver og gratulasjoner blir utvekslet utover dagen.

Det å sende 'Îd-kort er blitt vanlig i den muslimske verden i disse dager, endog foretrekker mange muslimer å bruke disse pengene på fattige og trengende. Barna venter utålmodig på denne dagen idet de mottar gaver og penger fra sine slektninger og eldre. Bespise de fattige, passe på de trengende og besøke de syke betraktes som gode gjerninger ved slike anledninger.

Sadaqat-ul-Fitr eller Fitrana

Ved slike lovende og festlige anledninger, blir muslimene spesielt minnet om deres forpliktelser overfor de fattige deler av samfunnet. Et spesielt bidrag kalt *Sadaqa-tul-Fitr* eller *Fitrana* bestemt for dette formål. Bidraget bør betales av familiens overhode på vegne av alle familiemedlemmer. Det er ønskelig å legge ut bidraget før 'Îd-bønnen for å gjøre de fattige i stand til å delta på denne dagens festligheter.

Filosofien bak festivalen

Enhver befaling eller rettledning gitt av Islam er basert på visdom, og har en filosofisk bakgrunn. I de daglige bønnene på moskéen samles beboerne i området fem ganger om dagen, og blir følgelig kjent med hverandre, deres brorskapsbånd blir sterkere, og de blir klar over hverandres behov og rettigheter. I anledningen av fredagsbønnen blir denne broderlig sirkelen av sympati, kjærlighet og samarbeid utvidet til å omfatte beboere av hele landsbyen, eller en del av en større by. I anledning 'Îd, blir denne sirkelen enda mer utvidet.

Dessuten podes det i de sanne troendes sinn at den åndelige disiplin de har gjennomført i måneden Ramadhân bør videreføres året ut.

Enda 'Îd er en anledning for fryd og glede, er det visselig ikke en anledning for å hengi seg til lettsindighet, overdreven fortærelse og jakt etter nytelse. Det viktigste målet er alltid å søke den Allmektige Guds velbehag ved å lovprise Ham og takke Ham for å ha gjort dem istand til å utføre deres plikter tilbørlig.

'Îd-ul-Adhhia

En annen viktig fest som kommer omtrent 10 uker etter 'Îd-ul-Fitr, kalles 'Îd-ul-Adhhia. Den kalles også «Offer-festen» og feires den 10. Thul-Hadsjdsj, den siste måned i den muslimske kalenderen. Dagen som markerer slutten på Hadsjdsj-seremoni eller valfart til Makka.

Hadsjdsj-seremoni

Hadsjdsj er en av Islams fem pilarer. I denne tiden reiser pilegrimer fra hele jordkloden til Makka i Arabia, og det fineste eksempelet på ekte brorskap av menneske blir vist til verden, som ellers er revet ned av politiske, økonomiske og kulturelle stridigheter. Hadsjdsj utføres i perioden 8. til 13. Thul-Hadsjdsj. De viktigste ritualer i seremonien er som følgende:

1. **Å ha på seg *Ihrâm*:** En mannlig pilegrim må forsake sine vanlige klær og kle seg i to hvite, ugjennomsiktige lakener. Det ene lakenet er svøpt rundt livet og dekker underlivet, mens det andre er slengt over venstre

skulderen, slik at den høyre skulderen og hodet forblir udekket.

Kvinner kan kle seg i vanlige klær og bør ikke dekke deres ansikt.

2. **Utførelse av syv runder rundt Ka'ba:** Pilegrimmene trer inn i den Store Moskéen, og går rundt og rundt Ka'ba syv ganger mot klokke, idet de uttaler de samme frasene som Profet *Ibrâhîm*, fred være med ham, uttalte for tusen år siden. Oversettelsen av disse er som følgende:

Her er jeg, min Herre, her er jeg

Her er jeg, ingen er Din likeverd

All lovprisning og gavmildhet er Din

Deg tilhører Kongedømmet

Du har ingen partner

Ifølge den Hellige Qur'ânen, er Ka'ba det første bedehus som ble etablert på jorda. Det er en veldig enkel mursteinsbygning, som ikke hevder storartethet av størrelse eller skjønnhet av arkitektur. Den gjør inntrykk ved sin selvsamme enkelhet.

3. **Utførelse av Sa'î:** Pilegrimene går raskt syv ganger mellom Safâ og Marwah, to små haug i nærheten av Ka'ba. Idet man etterlikner Hagars, Ibrâhîms kone, søken etter vann for sin mindreårige sønn, Ismâ'îl.
4. **Besøke Minâ, 'Arafât og Muzdalifa:** På den 8. Thul-Hadsjdsj forlater pilegrimene Makka med kurs for Minâ, og tilbringer natten der i bønn og meditasjon. Neste dag, etter Fadsjr-bønn, fortsetter de til 'Arafât-sletten hvor de

slår leir. De ankommer dit etter middag, ber Zohar og 'Asr-bønnene sammenslått og opptar demselv med ihukommelse av Allah til solnedgang. Å forbli ved 'Arafât fra etter middag til solnedgang betraktes som et viktig ritual av Hadsjdsj. Enhver pilegrim som ankommer 'Arafât før solnedgang den 9. Thul-Hadsjdsj anses for å ha deltatt i Hadsjdsj det året.

Fra 'Arafât fortsetter de til Muzdalifa hvor Maghrib og 'Isjâ-bønnene blir kombinert, og natten tilbringes i lovprisning av den Allmektige Gud. Etter Fadsjr-bønnen neste morgen, rett før soloppgang, reiser de tilbake til Minâ.

5. **Utførelse av *Rami*:** På den 10. Thul-Hadsjdsj kaster pilegrimene syv småsteiner på Dsjumrat-ul-'Aqba, en av de tre søyler som representerer Satan. Dette kalles *Rami*.

Disse søyler er oppreist på stedet hvor Ibrâhîm ble fristet av Satan mot å oppgi Ismâ'îl, som et offer for oppfyllelse av sin drøm. Rami kan repeteres på den 11., 12. og 13. Thul-Hadsjdsj på hver av de tre søylene, kalt Dsjumrat-ul-Ôla, Dsjumrat-ul-Wasta og Dsjumrat-ul-'Aqba.

6. **Offer av et dyr:** På den 10. Thul-Hadsjdsj ofrer de pilegrimene som har råd, et dyr: geit, sau, ku eller kamel ved Minâ.
7. Etter ofrene barberer pilegrimene seg på hodet eller klipper håret kort.

HISTORISK BAKGRUNN

Ibrâhîm betraktes som en venn av Gud, og et stort antall profeter ble oppreist fra hans avkom. Han er også kjent som profetenes

stamfar. For å forstå betydningen av hans offer, må man gå inn på detaljer av hendelsene som er nevnt i Bibelen og i Qur'ânen.

Det berettes at Ibrâhîm så i en visjon at han ofret sin eneste Ismâ'îl. Da han var overbevist om at Gud krevde at han skulle ofre sin eneste sønn, som han hadde blitt skjenket i sin alderdom, for Herrens skyld, gjorde han seg klar for offeret. Han fortalte sønnen om drømmen og spurte: «Hva tenker du om det?». Ismâ'îl svarte: «Far, gjør det du er blitt bedt om. Du vil finne meg, om Gud vil, standhaftig».

Så, Ibrâhîm gjorde de nødvendige forberedelser. Da alt var klart, og han skulle til å fortsette med oppfyllelse av det han trodde han var blitt befalt om å gjøre, mottok han en åpenbaring om å at han visseilig hadde oppfylt sitt løfte, og ble befalt om å slakte et lam istedet.

Den sanne meningen med drømmen var ikke at han skulle ofre sin sønn på den måten som han hadde sett seg selv gjøre i drømmen, men at han skulle forlate sin kone, Hagar, og sin sønn Ismâ'îl i en fjern og øde dal for å vinne den Allmektige Guds velbehag. Ismâ'îl ble middel for den hensikt å etablere sann tilbedelse av Gud, og dette var stedet hvor Allahs første hus, den hellige Ka'ba, var plassert, enda det på den tiden var i ruiner. Dette store offeret forrettet av Ibrâhîm er hendelsen som blir feiret over hele verden hvert år.

Muslimen, som har råd, slakter et dyr til minne for denne handlingen av hengivelse. Offer-festen tilskynder derfor alle muslimer til å følge eksempler av Ibrâhîm, Hagar og Ismâ'îl, og vise fullkommen underkastelse for Guds befalinger.

'Îd-ul-Adhhia feiringen

Det kreves av en muslim å utføre valfarten minst en gang i livet, forutsatt at han har råd til reisen, ikke har gjeld overfor noen, og heller ikke på annet vis er forhindret fra å forrette Hadsjdsj. De som ikke kan utføre valfarten, forenes i 'Îd-ul-Adhhia seremoni på sitt eget hjemsted.

Over alt feires 'Îd med høytidelighet og ærbødighet. På samme måte som 'Îd-ul-Fitr, gjør muslimene forbredelser flere dager før festen. Dyrene, som skal ofres, blir kjøpt lenge før 'Îd-dagen av dem som har råd til det, og disse tas godt vare på. Disse dyrene bør være fri for enhver fysisk skade, og bør være fullvoksne. I tilfelle av sau eller geit, er et dyr nok for en husholdning, mens en ku eller en kamel kan deles imellom av opp til syv husholdninger.

'Îd-dagen faller på den 10. i måneden Thul-Hadsjdsj, dvs. ti dager etter iakttagelse av nymånen. Idet observasjon av nymånen kunngjøres, starter straks forberedelser til 'Îd. På 'Îd-dagen, tidlig på morgenen etter å ha dusjet og kledd seg med de beste klærne man har, samler muslimer seg ved 'Îd-stedet eller i de store moskeer i byen for å be 'Îd-bønn. Bønnen består av to *Rak'ât*, og blir bedt på samme måte som 'Îd-ul-Fitr. De som tilbyr offer, spiser ikke noe inntil de har ofret dyret. Etter bønnen holder Imâm en preken hvor han forklarer festens betydning, idet han gir detaljer av ofrene som Ibrâhîm, hans kone Hagar og deres sønn Ismâ'îl tilbød. Idet muslimske tilbedere vender hjem via en annen rute og syngende den Allmektige Guds lovprisning, slakter de dyrene sine. På 'Îd-dagen resiterer muslimene følgende så ofte de kan:

Allah er Størst,

Allah er Størst,
Ingen er verd tilbedelse unntatt Allah,
Allah er Størst,
Allah er Størst,
All lovprisning tilhører Allah.

Foruten andre bønn for anledningen, resiterer en person som skal ofre et dyr, følgende:

oversettelse:

«Si: Min bønn og mitt offer og mitt liv og min død er for Allah, verdenenes Herre»³

Personen som tilbyr offeret har lov til å bruke en del av kjøttet, resten fordeles blant slektninger, venner, naboer og fattige. Dyrene kan ofres på 'Id-dagen eller i løpet av de to etterfølgende dager. Millioner av dyr blir slaktet over hele verden på 'Id-dagen og de to dagene som følger, tilberedes hovedrettene av kjøttet. Skinnen til dyrene selges og utbyttet blir gitt til forskjellige veldedigheter. Det blir også samlet inn et 'Id-fond ved denne anledningen og den blir brukt for samfunnets velferd som helhet.

Filosofien bak ofringen

Ifølge Islams lære, blir ikke dyr ofret for å forsone forargelser av guddommer, og heller ikke for å vinne deres velvilje som

³ Den Hellige Qur'ânen, 6:163

befrielse fra synder, som det var tilfelle for mange andre nasjoner. Den Hellige Qur'ânen gjorde det ganske klart ved å si:

«Deres kjøtt når ikke Allah, heller ikke deres blod, men det er deres rettferdighet (og gudfryktighet) som når Ham» (Qur'ânen, 22:38).

Med andre ord, er slakting av dyr et symbolsk uttrykk hvorved en muslim erklærer sin beredvillighet til å ofre sitt eget liv og alle sine eiendeler for den Allmektige Guds skyld. Dyret som ofres står faktisk for dyret i menneske ham selv.

Andre muslimske høytider

Foruten de festivalene som har blitt nevnt så langt og som blir feiret universelt, har vi noen flere som blir feiret i enkelte deler av den muslimske verden i dag. Disse bringer fryd, glede og tilfredshet blant de muslimene som deltar i festlighetene med full vigør. Måten disse festene blir feiret på varierer fra sted til sted, og fra en sekt til en annen.

Det bør også ihukommes at enda disse anledninger i de fleste tilfeller har opphav i hendelser i Islams tidlige historie, ble de likevel ikke kjent som festival før lenge etterpå. I løpet av livsperiode til den hellige Profeten og hans disipler finner vi ikke slike feiringer som er utberedt i dag.

LAILAT UL QADR

Det er en av de ti siste nettene i måneden Ramadhân, når Allah er spesielt tilbøyelig overfor Sine tjenere og aksepterer deres bønner. Den hellige Profeten formante muslimene om å lete etter den spesielt i løpet av netter med et oddetalls dato. De troende

beviser dette ved å tilbe Allah med ekstra iver og ydmykhet i de siste få nettene av Ramadhân, og dermed forøker sine sjanser til å være oppe og be i løpet av Lailat-ul-Qadr.

'Id Milâd-un-Nabi

Noen muslimer i dag feirer den 12. Rabi-ul-Awwal som den hellige Profetens fødselsdag. Folkemøter kan avholdes for å minne muslimer om den hellige Profetens liv, personlighet og budskap. Måten denne dagen blir feiret på varierer fra sted til sted.